

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Temná_věž_05-Sestřičky_z_Elurie.pdb

PDB Name: TV 5 - Sestricky z Elurie

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 24.3.2004

Modification Date: 24.3.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

=====
Stephen King
TEMNÁ VĚŽ 5
SESTRÍČKY Z ELURIE
Version: Palm.1.0.final
Corrections: 1
PalmBookZ
=====

I. Celá Země. Prázdné město. Zvony.

Mrtvý chlapec. Převrácený vůz. Zelení lidé.

Jednoho dne, kdy bylo v Celé Zemi takové vedro, až se zdálo, že žár vysává vzduch z hrudi ještě dřív, než ho tělo dokáže využít, vešel Roland z Gileadu do brány jednoho městečka v Desatoyských horách. Tou dobou už putoval sám a brzy bude navíc putovat pěšky. Celý uplynulý týden doufal, že narazí na zvěrolékaře, ale teď už by mu ten chlapík stejně nejspíš k ničemu nebyl, i kdyby v městečku bydlel. Jeho kůň, dvouletý grošák, byl na pokraji sil.

Městské brány, dosud ozdobené květy z té či oné slavnosti, byly pohostinně otevřeny, ale ticho za nimi nevěstilo nic dobrého. Pistolník neslyšel žádný klapot koňských kopyt, žádné hrkotání vozových kol, žádné kupecké smlouvání z tržiště. Ozýval se zde pouze tichý zpěv cvrčků (určitě šlo o nějaké brouky; je třeba přiznat, že zpívali poněkud melodičtěji), pak ještě jakési divné dřevěné klepání a slabé, zasněné cinkání zvonků.

Květiny propletené tepanými mřížemi ozdobné brány byly dávno zvadlé.

Topsy mezi jeho koleny dvakrát mohutně, dutě kýchl – he-pču! he-pču! – a potácivě ukročil. Roland seskočil, částečně z úcty ke koni, částečně z úcty k sobě samému – nechtěl si zlomit pod Topsy nohu, kdyby se Topsy zrovna v té chvíli rozhodl vzdát to a rozběhnout se ke konci své cesty.

Pistolník stál v zaprášených botách a vybledlých džínách pod nelítostným sluncem, hladil grošáka po krku a každou chvíli prsty projel Topsy mu zacuchanou hřivu a jednou mu odehnal mušky shluklé v koutcích očí. Ať si tam nakladou vajíčka, ze kterých se vylíhnou červi, až bude Topsy po smrti, dřív však ne.

Roland tedy ctil svého koně, jak nejlépe mohl, a při tom naslouchal těm vzdáleným, snovým zvonkům a podivnému dřevěnému klapotu. Po chvíli se probral ze zadumání a zamyšleně se podíval na otevřenou bránu.

Kříž nahoře uprostřed byl trochu neobvyklý, ale jinak byla brána typickým exemplářem, na západě běžným, nikoli užitečným, leč tradičním – všechna městečka, která během posledních deseti měsíců navštívil, měla jednu takovou bránu při vjezdu (velikou) a pak ještě jednu u výjezdu (menší). Ani jedna nebyla postavena proto, aby bránila návštěvníkům ve vstupu, a rozhodně ne tato. Stála mezi dvěma zdmi z růžových vepřovic, které se táhly po obou stranách cesty do vzdálenosti asi dvaceti stop a pak prostě skončily. Zavřete tu bránu, zamkněte na deset západů, a stejně to bude znamenat jen krátkou zacházku kolem jedné či druhé zdi.

Za branou Roland uviděl ulici, která v mnoha ohledech vypadala jako naprosto obvyklá Hlavní ulice – hospoda, dva saloony (jeden se jmenoval Upachtěné prase; nápis na druhém byl natolik vybledlý, že se nedal přečíst), kupecký krám, kovárna, Společenský sál. Stála tam taky malá, ale docela roztomilá dřevěná budova se skromnou zvonící, důkladnou kamennou podezdívkou a zlatě namalovaným křížem na dvoukřídlových dveřích. Ten kříž, podobně jako kříž nad branou, označoval místo bohoslužeb pro ty, kdo se drželi Ježíše-člověka. Ve Středosvětě to nebyla obvyklá víra, ale rozhodně nebyla neznámá; totéž se dalo říct o většině druhů náboženství té doby, včetně uctívání Baala, Asmodea a stovky jiných. Víra se měnila, stejně jako všechno ostatní na světě v té době. Pokud se Rolanda týkalo, Bůh Kříže byl prostě dalším náboženstvím, které učilo, že láska a vražda jsou neoddělitelně propojeny – že Bůh se nakonec vždycky napije krve.

Mezitím se pořád ozývalo zpěvné bzučení hmyzu, které znělo skoro jako cvrčci cvrkot. Snové cinkání zvonků. A to přízračné dřevěné klepání, jako když se bouchá pěstí na dveře. Nebo na víko rakve.

Tady něco rozhodně není v pořádku, pomyslel si pistolník. Pozor, Rolande; tady to páchne červeně. Provedl Topsyho branou vyzdobenou zvadlými květy a pak vykročil Hlavní ulicí. Na verandě krámku, kde by měli posedávat staříci a probírat úrodu, politiku a pošetilosti mladší generace, stála jen řada prázdných houpacích židlí. Pod jednou ležela zuhelnatělá dýmka z kukuřičného klasu, jako by vypadla z ochablé (a dávno mrtvé) ruky. Zábradlí k uvazování koní před Upachtěným prasetem bylo prázdné; okna saloonu byla temná. Jedno křídlo lítaček bylo utrženo a opíralo se o stěnu budovy; druhé viselo nakřivo, vybledlé zelené žaluzie byly postříkané čímsi hnědým – možná barvou, ale spíš něčím jiným. Průčelí veřejné stáje bylo nedotčeno jako obličej poničené ženské, která používá kvalitní kosmetiku, ale ze dvou chlévů vzadu zůstala jen zuhelnatělá kostra. K požáru muselo dojít za deštivého dne, pomyslel si pistolník, jinak by celé to zatracené městečko vzplálo jako vích; skvělé povyražení a atrakce pro každého, jen přistupte blíž.

Po pravé ruce, v polovině ulice vedoucí na náměstí, stál kostel. Po obou stranách ho chránily travnaté loučky, jeden trávník odděloval kostel od městského Společenského sálu, na konci druhého stál malý domek pro kazatele a jeho rodinu (pokud to byla některá z těch ježíšovských sekt, které povolovaly svým šamanům manželky a rodiny; některé totiž, spravované nepochybně šílenci, požadovaly alespoň zdání celibátu). Na trávnících rostly květiny a i když vypadaly dost uboze, většinou byly ještě živé. Takže to, co se tu stalo a co městečko vylidnilo, se neudálo tak dávno. Možná před týdnem. Nejvýš dvěma, vzhledem k vedru.

Topsy znovu kýchl – he-pču! a unaveně sklonil hlavu.

Pistolník si všiml, odkud se ozývá to cinkání. Nad kříž na kostelních dveřích kdosi natáhl provaz. Byl prověšený do mírného oblouku, protože na něm viselo tak pětadvacet maličkých stříbných zvonků.

Dnes se větrík sotva pohnul, ale stačilo to, aby ti maličci nezůstali docela v klidu... Rolanda napadlo, že

kdyby se zvedl skutečný vítr, zvonkohra by byla určitě mnohem méně příjemná; spíš by se podobala pronikavému klevetění ostrých jazyků.

„Haló!“ zavolal Roland a díval se na druhou stranu ulice, kde veliký nápis na falešném průčelí ohlašoval hotel Dobré postele. „Haló, kde jste kdo!“

Žádná odpověď, jen zvonky, bzучení hmyzu a to divné dřevěné klepání. Žádná odpověď, žádný pohyb... ale byli tu lidé. Lidé nebo něco jiného. Někdo ho sledoval. Chloupky na zátylku se mu zježily. Roland vykročil a zamířil s Topsyem ke středu městečka; každým krokem zvedal obláčky prachu z nedlážděné Hlavní ulice. Po čtyřiceti krocích se zastavil před nízkou budovou označenou jediným strohým slovem: ZÁKON. Šerifův úřad (jestli tak daleko od Středu nějakého měli) se pozoruhodně podobal kostelu – dřevěná prkna plná dost ohavných hnědých skvrn nad kamennou podezdívkou. Zvonky za ním se pohnuly a zašepotaly.

Nechal grošáka stát uprostřed ulice a vystoupil po schodech k úřadu ZÁKONA. Uvědomoval si, jak zvonky zvoní, jak se mu do zátylku opírá slunce, a jak mu po bocích stékají čůrky potu. Dveře byly zavřené, nikoli však zamčené. Otevřel je a vzápětí sebou trhl a pozvedl ruku jako na obranu, protože vedro, uvězněné uvnitř, vyrazilo ven jako nezvučný výdech. Jestli je ve všech zavřených domech takové vedro, uvažoval Roland, nezůstanou veřejné chlévy jedinými vyhořelými troskami dlouho. A když plameny neuhasí déšť (a rozhodně je neuhasí žádný dobrovolný hasičský sbor, ten už ne), městečko brzo zmizí z povrchu zemského.

Vkročil dovnitř a snažil se při tom dusivý vzduch spíš srkat než ho zhluboka vdechovat. Okamžitě uslyšel hluboký bzukot much.

Byla tu jediná cela, prostorná a prázdná, s mřížovanými dveřmi otevřenými. Pod pryčnou nasáklou stejnou hnědou tekutinou, která trísnila Upachtěné prase, se válely špinavé kožené střevíce, jeden byl rozpáraný. Tam se také rojilo hejno much, lezly po skvrně a krmily se z ní.

Na stole ležel úřední deník. Roland ho otočil k sobě a přečetl si, co bylo vytlačeno do červené obálky:

SOUPIS ŠPATNOSTÍ & VYROVNÁNÍ V LETECH NAŠEHO PÁNA ELURIE

Takže aspoň zjistil, jak se městečko jmenuje – Elurie. Pěkné, jenže zároveň jaksí zlověstné. Jenomže Roland si říkal, že za takových okolností by mu každé jméno připadalo zlověstné. Otočil se k odchodu a uviděl jakési zavřené dveře, zajištěné dřevěnou zástrčkou.

Přešel k nim, chvilku před nimi postál, pak vytáhl jeden z velkých revolverů, které nosil na bocích. Ještě chvíli stál s hlavou skloněnou a přemýšlel (Cuthbert, jeho dávný přítel, s oblibou říkal, že kolečka se Rolandovi v hlavě točí pomalu, ale neobyčejně hladce), a pak zástrčku uvolnil. Otevřel dveře a okamžitě ucouvl a zamířil, protože čekal, že do místnosti vpadne mrtvola (třeba elurijského šerifa), s krkem podřezaným a očima vypoulenýma, oběť ŠPATNOSTI, kterou je třeba VYROVNAT – Nic.

Nu, viselo tam půl tuctu špinavých halen, které asi museli nosit dlouhodobější vězni, dva luky, toulec šípů, jakýsi starý, zaprášený motor, kulovnice, ze které se naposledy střílelo nejspíš tak před sto lety, a smeták... jenže pro pistolníka se to všechno scvrklo v nic. Byla to obyčejná komora.

Vrátil se ke stolu, otevřel deník a zalistoval jím. Dokonce i stránky byly teplé, jako by se kniha pekla. Svým způsobem to asi byla pravda. Kdyby Hlavní ulice vypadala jinak, očekával by, že v knize najde spoustu záznamů o náboženských prohrách, ale nijak ho nepřekvapilo, že tu žádné nenašel – pokud ježišovská církev mohla žít vedle několika saloonů, museli být zdejší farníci docela rozumní.

Roland našel obvyklé drobné přestupky a několik větších – vraždu, krádež koní, Vystrašení jedné Dámy (což pravděpodobně znamenalo znásilnění). Vraha odvezli do jakéhosi Lexingworthu na šibenici. Roland o tom místě nikdy neslyšel. Jeden záznam ke konci zněl Od nynějška jsou tu zelení lidi. Rolandovi to nic neříkalo. Nejčerstvější zápis zněl:

12/Le/99, Chas. Freeborn, zloděj koňů, bude souzenej.

Roland netušil, co znamená 12/Le/99, ale protože do ledna bylo daleko, řekl si, že Le třeba znamená Léto. Inkoust každopádně vypadal čerstvý stejně jako krev na pryčně v cele, a pistolník měl silný dojem, že Chas. Freeborn, zloděj koňů, už došel na konec cesty.

Vyšel ven do vedra a křehkého zvonění. Topsy se tupě zadíval na Rolanda, pak znovu sklonil hlavu, jako by v prachu Hlavní ulice bylo něco, co by mohl spást. Jako by ještě někdy chtěl něco spásat.

Pistolník vzal uzdu, oprášíl ji o vybledlé bezbarvé džíny a pokračoval ulicí dál. Dřevěné bouchání stále zesilovalo (při odchodu z úřadovny ZÁKONA už pistoli do pouzdra nezastrčil a neměl to v úmyslu ani teď), a jak se blížil k náměstíčku, kde se za normálních časů musel odbývat elurijský trh, uviděl Roland konečně jakýsi pohyb.

Na opačné straně náměstíčka stálo dlouhé zavlažovací koryto, od pohledu vyrobené z železného dřeva (tady se mu někdy říkalo „sekvojové“), za šťastnějších dob zřejmě napájené vodou ze zrezivělé ocelové trubky, která teď neúčinně trčela nad jižním koncem koryta. Přes bok této obecní oázy, asi v polovině koryta, visela noha v šedé vybledlé nohavici, zakončená ožvykanou kovbojskou botou.

Žvýkal ji velký pes, asi o dva odstíny tmavší, než byla manšestrová nohavice. Podle Rolanda by to psisko za jiných okolností dávno botu stáhlo, ale možná, že chodidlo a lýtko příliš naběhly. Pes byl každopádně rozhodnutý překážku ukousat a dařilo se mu to. Držel botu a smýkal jí sem a tam. Podpatek pokaždé bouchl o dřevěný bok koryta, až se ozvalo duté klepnutí. Takže pistolník se s tím víkem rakve zase tolik nepletl.

Proč pár kroků necouvne, neskočí do koryta a nepustí se do něj rovnou? divil se Roland. Z trubky voda neteče, takže se nemusí bát, že se utopí.

Topsy znovu dutě, unaveně kýchl, a když se pes prudce otočil, pochopil Roland, proč si pes počíná tak složitě. Jednu přední tlapu měl kdysi strašně polámanou a špatně mu srostla. Už chůze mu dělala problémy, takže skákání nepřicházelo v úvahu. Na hrudi měl chomáč špinavě bílé srsti. V ní rostla černá srst, která tvořila zhruba kříž. Snad to byl ježíšovský pes, doufající v kousíček odpolední pobožnosti. Jenže vrčení, které mu vycházelo z hrudi, nebylo nijak nábožné, ani koulení revmatických očí. Vycenil zuby a ukázal slušnou řádku zubů.

„Vypadni,“ řekl Roland. „Dokud můžeš.“

Pes couval, až se zadními běhy přimáčkl k okousané botě. Ustrašeně si měřil přibližujícího se muže, ale očividně měl v úmyslu udržet si pozici. Revolver v Rolandově ruce pro něj nic neznamenal. Pistolníka to nepřekvapilo – ten pes zřejmě ještě žádný neviděl, netušil, že je to něco jiného než jakýsi klacek, který se dá hodit jenom jednou.

„Tak už mazej,“ křikl Roland, ale pes se nemínil hnout.

Měl by ho zastřelit – pes byl sám sobě na obtíž a když okusil lidské maso, nebude už nikdy k ničemu – ale nějak se mu do toho nechtělo. Připadalo mu, že kdyby zabil jediného dosud živého tvora v městečku (tedy kromě těch bzučících brouků), přivolal by na sebe smůlu.

Střelil do prachu psovi před tlapy a výstřel třeskl horkým dnem a na chvíli brouky umlčel. Zdálo se, že pes umí utíkat, i když jen překotně klopýtal, až z něj Rolanda rozbolely oči... a trochu taky srdce. Pes se zastavil na opačné straně náměstí, u převráceného vozu (vypadalo to, že na boku má taky skvrny uschlé krve) a ohlédl se. Opuštěně zavyl, až se Rolandovi zjezily chloupky na zátylku ještě víc. Pak se pes otočil, oběhl rozbitý vůz a odkulhal uličkou, která vedla mezi dvěma stájemí. Tudy se chodilo k elurijské zadní bráně, pomyslel si Roland.

Pistolník prošel náměstím ke korytu, s uzdou umírajícího koně stále v ruce, a nahlédl dovnitř.

Majitelem okousané boty nebyl muž, ale chlapec, který sotva začínal vyrůstat v muže – a vyrostl by v pořádného chlapa, soudil Roland, i když odhlédl od odulosti, kterou způsobila skutečnost, že chlapec byl neznámo jak dlouho ponořen ve dvaceti centimetrech vody, bublající pod letním sluncem.

Chlapcovy oči, teď už jen mléčně bílé koule, slepě hleděly na pistolníka; jako oči sochy. Vlasy vypadaly bílé jako u starce, i když za to mohla voda; nejspíš měl vlasy jako koudel. Šaty měl kovbojské, i když mu nemohlo být víc než čtrnáct šestnáct let. Na krku mu visel zlatý medailónek a matně svítil ve vodě, která se na slunci pomalu měnila ve vývar.

Roland sáhl do vody. Nechtělo se mu sice, ale cítil jakousi povinnost. Obemkl prsty medailónek a zatáhl.

Řetízek praskl a Roland zvedl přívěsek do vzduchu.

Vlastně očekával nějaký ježíšovský sigul – tak se říkalo kříži nebo krucifixu – ale na řetízku visel malý obdélník. Předmět vypadal jako čisté zlato. Byl na něm vyryt nápis:

James

Milován rodinou. Milován BOHEM

Roland, který do znečištěné vody málem nesáhl, tak mu byla odporná (v mladších letech se k tomu nikdy nedokázal přinutit), byl teď rád, že to udělal. Možná nikdy nepotká nikoho z těch, kdo toho chlapce milovali, ale věděl dost o ka, aby to ani nevyučoval. Každopádně to bylo správné. Stejně správné by bylo kluka slušně pohrbit. . . tedy za předpokladu, že dokáže vytáhnout tělo z koryta, aniž by se v šatech rozpadlo.

Roland o tom právě uvažoval, snažil se zvážít své povinnosti v porovnání s okolnostmi a rostoucím nutkáním dostat se z městečka pryč, když Topsy konečně padl.

Grošák se svalil, jen postroj zavrzel, a po dopadu na zem naposledy frkavě zasténal. Roland se otočil a v tu chvíli spatřil na ulici osm lidí, kteří k němu kráčeli v řadě jako náhončí, co chtějí vyplašit ptáky nebo vyhnat drobnou zvěř. Kůži měli voskově zelenou. Lidé s takovou kůží by ve tmě nejspíš světélkovali jako duchové. Bylo těžké uhádnout, jakého jsou pohlaví a co jejich pohlaví mohlo znamenat – pro ně či někoho jiného. Byli to Pomalí mutanti, kráčeli přihrbení a odhodlaní jako mrtvolky, které oživilo nějaké tajuplné kouzlo.

Prach ztišil jejich kroky jako koberec. Když tu nebyl pes, mohli se klidně dostat nebezpečně blízko, kdyby Topsy neprokázal Rolandovi tu laskavost a nezemřel v tak vhodné chvíli. Žádné zbraně v dohledu; Roland viděl, že jsou ozbrojeni jen klacky. Většinou nohama od židlí a stolů, ale Roland zahlédl i jednu palici, která vypadala spíš uměle vyrobená, než že ji vlastník jen tak někde sebral – ježila se vbitými rezavými hřeby a Roland měl podezření, že kdysi patřila vyhazovači v některém saloonu, nejspíš tomu, který udržoval pořádek v Upachtěném praseti.

Roland sevřel pistoli, zamířil na chlapíka uprostřed řady. Už slyšel šoupání nohou a vlhce chrčivý dech. Jako by všichni měli hroznou rýmu.

Vylezli nejspíš z dolů, pomyslel si Roland. Někde v okolí jsou rádiové doly. To by vysvětlovalo tu kůži. Zajímalo by mě, proč je nezabilo slunce.

Ale zatímco se díval, jeden na konci řady – tvor s tváří podobnou roztavenému vosku – skutečně zemřel. . . nebo se aspoň zhroutil. Padl na kolena (Roland si byl docela jist, že to byl samec), potichu, zalykavě vykřikl, zašátral rukou po tvor, který krácel vedle něj – ten měl hrbolatou holou hlavu a na krku červené mokravé boláky. Tento tvor si nevšímal padlého kamaráda, jen pořád upíral zamžený zrak na Rolanda a udržoval krok se zbývajícími společníky.

„Zůstaňte, kde jste!“ křikl Roland. „Pozor na mě, jestli se chcete dožít večera! Dejte si na mě pozor!“ Mluvil hlavně k tomu uprostřed, který měl na sobě starobylé červené kšandy, pod nimi cáry košile a na hlavě špinavý tvrdák. Tento džentlmen měl jen jedno zdravé oko a to hledělo na pistolníka s dychtivostí, která byla stejně děsivá jako nepochybná. Tvor vedle Tvrdáka (Roland byl přesvědčen, že by to mohla být žena, protože pod vestou se houpaly pozůstatky prsou) hodil nohou od židle, kterou držel. Směr byl dobrý, ale vzdálenost kratší o deset yardů.

Roland zmáčkl spoušť a znovu vypálil. Tentokrát prach, zvržený nábojem, pokryl zbytky Tvrdákovy střevice, nikoli chromou psí tlapu.

Zelení lidé neutekli jako pes, ale zastavili se a civěli na něj, tupě a dychtivě. Skončilo zmizelé obyvatelstvo Elurie v žaludcích těchto tvorů? Roland tomu nemohl uvěřit. . . i když věděl moc dobře, že takoví nemají proti kanibalismu žádné výhrady. (A možná to ani nebyl kanibalismus; jak by mohli být tihle tvorové považováni za lidi, i když jimi kdysi bývali?) Jenže byli moc pomalí, moc hloupí. Kdyby se odvážili vrátit se do městečka poté, co je šerif vyhnal, určitě by skončili v plamenech nebo pod kamením.

Bez přemýšlení, jen aby si uvolnil ruku pro druhou pistoli, kdyby ta strašidla neměla dost rozumu, nacpal si Roland medailónek, který vzal mrtvému chlapci, do kapsy džínů a za ním zastrčil roztržený jemný řetízek.

Stáli a hleděli na něj, jejich prapodivně pokroucené stíny se táhly za nimi. Co dál? Povědět jim, aby se vrátili tam, odkud přišli? Roland nevěděl, jestli by to udělali, a každopádně měl pocit, že je líp, když je má pod dohledem. A aspoň se nemusel rozhodovat, jestli má zůstat a pohřbít mladého Jamese; nad tím si už hlavu lámat nemusel.

„Ani hnout,“ řekl nízkou řečí a začal ustupovat. „První z vás, který se hne –“

Než stačil dopovědět, jeden z nich – skřet s širokou hrudí a našpulenou žabí hubou a s jakýmsi žábrami po stranách lalokovitého krku – vyrazil a při tom pisklavým a překvapivě slabým hláskem cosi drmolil. Možná to bylo něco jako smích. Oháněl se snad nohou od piána.

Roland vystřelil. Hrudník pana Žaby se propadl jako ztrouchnivělá střecha. Několik kroků popoběhl ve snaze udržet rovnováhu a rukou, ve které nedržel klacek, svíral hrud'. Nohy, nazuté do špinavých červených sametových sandálů se vzhůru zatočenými špičkami, se mu zamotaly a on upadl a při tom divně a jaksi opuštěně zachrčel. Pustil klacek, překulil se na bok, pokusil se vstát a pak padl do prachu. Surové slunce mu svítilo do otevřených očí a Roland viděl, že mu z kůže začínají stoupat bílé praménky páry a kůže rychle ztrácí zelený nádech. Bylo slyšet také syčení, jako když se plivne na rozpálenou plotnu.

Aspoň mi to ušetří vysvětlování, pomyslel si Roland a přeběhl zrakem ostatní. „Dobrá; ten se pohnul jako první. Kdo chce být druhý?“

Zdálo se, že nikdo. Jenom tam stáli, dívali se na něj, nepřibližovali se... ale ani neustupovali. Pomyslel si (stejně jako o tom psovi s krucifixem), že by je měl rovnou na místě zabít, prostě vytasit druhou pistoli a pokosit je. Byla by to záležitost několika vteřin, dětská hra pro jeho nadané ruce, i kdyby jich několik uteklo. Ale nedokázal to. Tak chladnokrevně to nešlo. Nebyl takový zabiják... aspoň zatím ne.

Pomaloučku začal couvat, nejdřív pozpátku obešel zavražďovací koryto, potom ustoupil tak, aby koryto dostal mezi sebe a je. Když Tvrd'ák udělal krok k němu, nedal Roland ostatním v řadě šanci, aby ho napodobili; vpálil kulku do prachu Hlavní ulice dva centimetry před Tvrd'ákovu nohu.

„To bylo poslední varování,“ řekl stále nízkou řečí. Neměl ponětí, jestli mu rozumějí, ale vlastně ho to nezajímalo. Snad dostatečně porozuměli tónu řeči. „Další kulka, kterou vypálím, skončí někomu v srdci. Dohodneme se, jestli se nehnete a já odejdu. Dám vám šanci. Jestli za mnou půjdete, všichni umřete. Je moc horko na nějaké hrátky a už jsem ztratil –“

„Búúú!“ vykřikl za ním drsný, chrchlavý hlas. Jasné z něj byla cítit radost. Roland uviděl, že ze stínu převráceného vozu, u kterého se už skoro ocitl, vyrostl další stín, a měl právě čas pochopit, že se za ním schovávali další zelení lidé.

Když se otáčel, zasáhla jeho rameno palice a ochromila mu paži až po zápěstí. Udržel zbraň v ruce a jednou vystřelil, ale kulka zasáhla vozové kolo, roztránila loukot' a otočila kolem na ose, až pronikavě zaskřípělo. Vzadu za sebou uslyšel, jak zelení lidé na ulici vyrazili chraplavý, štekavý pokřik, a že vyrazili. Ta stvůra, která se schovávala za převráceným vozem, byla zrůda se dvěma hlavami, které vyrůstaly z krku, jedna se zakrnělou, povislou tváří mrtvolou. Druhá, i když zelená, vypadala živěji. Široké rty se roztáhly ve veselém úsměvu, když tvor zvedl palici a znovu udeřil.

Roland tasil levou rukou – tou, která nebyla ochromená a jakoby cizí. Měl čas vpálit kulku strašákovi mezi zuby, až ho to odhodilo v přepršce krve a zubů a palice mu vylétla z povolených prstů. Pak už se na Rolanda vrhli ostatní, a mlátili ho a bili.

Pistolník dokázal uniknout několika prvním ránám a v jednu chvíli si myslel, že by dokázal utéct za převrácený vůz, proklouznout tam, otočit se a pustit se do práce pistolemi. Určitě by to dokázal. Jeho cesta za Temnou věží přece nemohla skončit na sluncem spálené ulici západ'áckého městečka Elurie, pod rukama několika zelených Pomalých mutantů. Ka určitě nemohlo být tak kruté.

Ale Tvrd'ák ho zasáhl strašlivou boční ranou a Roland vrazil do pomalu se otáčejícího zadního kola vozu, místo aby stačil proklouznout. Padal na ruce a kolena a stále se pokoušel odplazit a otočit se a při tom se vyhnout ránám, které na něj pršely, ale uviděl, že už je jich mnohem víc než půl tuctu. Ulicí na náměstí přicházelo aspoň třicet zelených mužů a žen. To nebyl jen klan, ale přímo kmen. A v plném denním světle, za takového vedra! Pomalí mutanty byli podle jeho zkušeností tvorové, kteří milovali tmu, podobali se spíš houbám s mozky, ale takové jako zde v životě neviděl. Oni –

Ten v té červené vestě byl samička. Pod špinavou červenou vestou se houpala holá prsa a byla to

poslední, co zřetelně viděl, když se shlukli kolem něj a nad ním a bušili do něj palicemi. Do pravého lýtka ho zasáhla palice pobitá hřeby a ty hloupé rezavé tesáky se do něj hluboko zakously. Znovu se pokusil zvednout jednu svou velkou pistoli (zrak se mu kalil, ale to by jim nepomohlo, kdyby se dal do střelení; vždycky byl pekelně nadaný, nejvíc ze všech, Jamie DeCurry jednou prohlásil, že Roland by mohl střílet i se zavázanými očima, protože má oči v prstech), ale pistoli mu vykopli z ruky do prachu. I když v dlani stále cítil hladké santalové dřevo pažby, věděl, že pistole je pryč.

Cítil je – jejich sytý, hnilobný odér rozkládajícího se masa. Nebo mu tak páchly ruce, které si zvedl k obličejům v chabé a marné snaze ochránit si hlavu? Ruce, které si namočil do znečištěné vody, plné skvrn a cárů kůže mrtvého chlapce?

Palice ho utloukaly a mlátily, jako by ho zelení lidé nechtěli jen umlátit, ale rovnou naklepat. A tak padal do tmy, o které věřil, že skoro jistě bude jeho smrt, a při tom slyšel zpěv těch brouků, štěkot psa, kterého ušetřil, a cinkot zvonků pověšených nad kostelními dveřmi. Ty zvuky se prolnuly do zvláštní sladké hudby. Ta pak utichla také; všechno pohltila temnota.

II. Stoupání. Zavěšen v prostoru. Bílá krása. Další dva. Medailónek.

Pistolníkův návrat na tento svět se nepodobal návratu k vědomí po pořádné ráně, což se mu stalo už dřív, a nepodobal se ani probuzení ze spánku. Bylo to, jako by stoupal.

Jsem mrtvý, pomyslel si v jednu chvíli... když se mu aspoň částečně obnovila schopnost myslet. Jsem mrtvý a stoupám tam, kde se ocitneme po životě. Určitě je to tak. Ten zpěv, co slyším, je zpěv mrtvých duší.

Neproniknutelná temnota ustoupila tmavě šedé barvě dešťových mračen, potom světle šedé barvě mlhy.

Ta se rozjasnila do jednolitého svitu hustého mlžného oparu těsně před tím, než jí pronikne slunce. A tím vším prostupoval pocit, že stoupá, jako by se ho chopil jakýsi mírný, ale zároveň silný průvan.

Protože pocit, že stoupá, začal polevovat a záře za víčky rostla, začal Roland konečně věřit, že je stále naživu. Přesvědčil ho ten zpěv. Žádné mrtvé duše, žádní nebeští zástupové andělů, jak je někdy popisují ježíšovští kazatelé, ale jenom brouci. Trochu jako cvrčci, ale se sladším hlasem. Ti, které slyšel v Elurii. Při tom pomyslení otevřel oči.

Jeho víra, že je stále naživu, podstoupila těžkou zkoušku, protože Roland zjistil, že visí v prostoru naplněném bílou krásou – jeho první užaslá myšlenka byla, že se ocitl v nebi, že pluje uvnitř nadýchaného mraku. Všude kolem něj se ozýval vrzavý zpěv těch brouků. Teď už slyšel i cinkot zvonků.

Pokusil se otočit hlavu a zahoupal se v jakémsi postroji. Uslyšel, jak postroj vrže. Tichý zpěv brouků, podobně jako u cvrčků v trávě na konci dne tehdy doma v Gileadu, zakolísal a přerušil rytmus. Když se to stalo, Rolandovi v zádech vyrostlo cosi jako strom bolesti. Neměl ponětí, co jsou ty pálivé větve zač, ale kmenem byla určitě jeho vlastní páteř. Mnohem horší bolest mu prosákla do nohy – v tom zmatku pistolník nepoznal, do které. Tam mě zasáhla ta palice s hřeby, pomyslel si. A rozbolela ho hlava. Měl pocit, že má lebku popraskanou jako otlučené vejce. Vykřikl a stěží uvěřil, že to chraptivé zakrákání, které uslyšel, vyšlo z jeho vlastního hrdla. Měl dojem, že také slyší slabounký štěkot psa s křížem na prsou, ale to byla určitě jenom fantazie.

Umírám? Ještě jednou jsem se probudil, než nastane úplný konec?

Po čele ho pohládila jakási ruka. Cítil ji, ale neviděl – prsty mu bloudily po kůži, tu a tam se zastavovaly, aby prohnětlly hrbolek nebo rýhu. Lahodné, jako doušek chladné vody za horkého dne. Zavíral oči, ale pak ho napadla děsivá myšlenka: co když je ta ruka zelená a její majitelka má přes visící vemena přehozenou potrhanou červenou vestu?

A co když ano? Co bys mohl dělat?

„Šššš, člověče,“ promluvil mladý ženský hlas... aspoň ten hlas byl dívčí. Rozhodně první osoba, která Rolandovi vytanula na mysl, byla Susan, dívka z Mejisu, která jej oslovovala ty.

„Kde... kde...“

„Šššš, nehýbat. Moc moc brzy.“

Bolest v zádech už ustupovala, ale představa bolesti jako stromu zůstávala, protože mu připadalo, že se mu kůže pohybuje jako listy v mírném větru. Čím to mohlo být?

Pustil tu otázku zatím z hlavy – všechny otázky pustil z hlavy – a soustředil se na drobnou, chladnou ruku,

která mu hladila čelo.

„Šššš, pěkný člověče, Boží láska s tebou. Jenže jsi silně zraněný. Buď v klidu. Hoj se.“

Pes přestal štěkat (pokud tam vůbec nějaký pes byl) a Roland si znovu uvědomil to tiché povrzávání.

Připomínalo mu koňskou uzdu nebo něco

(konopný provaz)

na co nerad myslel. Došel k přesvědčení, že cítí tlak pod stehny, hýžděmi a možná... ano... pod rameny.

Já vůbec nejsem v posteli. Myslím, že jsem nad postelí. Je to možné?

Napadlo ho, že by mohl viset v závěsu. Matně si vzpomínal, že jednou, to byl ještě malý kluk, nějakého chlapíka zavěsili v pokoji u koňského doktora za Velkou síní. Byl to stájník, který se popálil petrolejem tak moc, že ho nemohli položit do postele. Ten muž zemřel, ale ne dost rychle; po dvě noci plnil jeho křik sladký letní vzduch nad Poli setkávání.

Takže jsem popálený, není ze mě nic jenom škvarek s nohama, zavěšený v popruhu?

Prsty se dotkly středu jeho čela a vymnuly zamračené vrásky, které se tam nakrabatily. A bylo to, jako by ten hlas, který patřil k ruce, četl jeho myšlenky a bral je do špiček těch chytrých, konejšivých prstů.

„Bude ti dobře, jestli Bůh bude chtít, sai,“ řekl hlas, který patřil k ruce. „Ale čas patří Bohu, ne tobě.“

Ne, byl by řekl, kdyby mohl. Čas patří Věži.

Pak opět sklouzl, klesal stejně hladce jako stoupal, vzdaloval se té ruce a snovému zpěvu brouků a cinkajících zvonků. Potom přišla chvíle snad spánku či bezvědomí, ale už nikdy neklesl až úplně na dno.

V jednu chvíli měl pocit, že slyší ten dívčí hlas, i když si nemohl být jist, protože tentokrát ho zesiloval vztek nebo strach, či možná obojí. „Ne!“ křičela. „Nemůžete to z něj mít a víte to! Jděte svou cestou a už o tom nemluvte, dělejte!“

Když vyplul na hladinu vědomí podruhé, neměl tělo o nic silnější, ale myšlenkami byl víc sám sebou.

Když otevřel oči, neuviděl mrak zevnitř, ale nejdřív ho napadl stejný výraz – bílá krása. V některých ohledech to bylo nejkrásnější místo, jaké Roland v životě navštívil... trochu samozřejmě proto, že stále život měl, ale hlavně proto, že tu bylo tak blaženě a klidno.

Byl to rozlehlý pokoj, s vysokým stropem, dlouhý. Když Roland nakonec otočil hlavu – opatrně, jen opatrně – aby si ho co nejlépe prohlédl, pomyslel si, že určitě měří od jednoho konce ke druhému nejméně dvě stě yardů. Stavba to byla úzká, ale výška jí dodávala pocitu nesmírné vzdušnosti.

Nebyly tu stěny nebo stropy, jak je znal, i když se to zde trochu podobalo útrobám ohromného stanu.

Viděl nad sebou slunce, opíralo se do nadýchaných pruhů jemného bílého hedvábí a rozlévalo po něm své světlo a měnilo je v zářivé girlandy, které si prve popletl s mraky. V pokoji bylo pod tím hedvábným baldachýnem šero jako navečer. Stěny, také hedvábné, se v mírném vánku vlnily jako plachty. Z každého pruhu tvořícího stěnu visel kroucený provaz s malými zvonečky. Ty se opíraly o látku, a když se látka zavlnila, zvonily zvonky v tichém a okouzlujícím jednohlasu, jako zvonkohra.

Středem dlouhého pokoje vedla ulička; po obou stranách stála řada postelí, každá zastlaná čistým bílým prostěradlem a s bělostným polštářem v hlavách. Na protější straně uličky jich bylo snad čtyřicet, všechny prázdné, a na Rolandově straně dalších čtyřicet. Zde byla obsazena ještě dvě lůžka, jedno po Rolandově pravé ruce. Jeho obyvatel –

To je ten kluk. Ten, co ležel v tom korytě.

Při tom pomyšlení naskočila Rolandovi na pažích husí kůže –ošklivě, pověřčivě se lekl. Pořádně se na spícího chlapce zadíval.

To není možné. Prostě nejsi pořádně při smyslech, nic víc; není to možné.

Jenomže ani bližší průzkum to pomyšlení nezahnal. Rozhodně se zdálo, že je to ten chlapec z koryta na náměstí, nejspíš nemocný (proč by jinak byl na takovém místě, jako je tohle?), ale zdaleka ne mrtvý; Roland viděl, jak se mu pomalu zdvíhá a klesá hrudník a jak se mu chvílemi zašklubou prsty, které visely přes pelest.

Prostě sis ho neprohlédl tak dobře, abys mohl mít jistotu, a po pár dnech v tom korytě by ho ani vlastní matka nepoznala.

Jenomže Roland, který kdysi měl matku, věděl svoje. Věděl také, že viděl na chlapcově krku zlatý medailónek. Těsně před tím, než zaútočili zelení lidé, ho mrtvému chlapci vzal a strčil si ho do kapsy. Ted' ho někdo – nejspíš majitelé tohoto stanu, kteří čarodějným způsobem vrátili chlapce jménem James do

prerušeného života – tedy ten někdo medailónek Rolandovi odebral a vrátil ho chlapci na krk.

Uděla to ta dívka s nádherně chladivou rukou? Považovala tedy Rolanda za ghúla, který okrádá mrtvé? To pomyšlení se mu nelíbilo. Vlastně mu to vadilo víc než představa, že nafouklé tělo mladého kovboje se nějak vrátilo do své původní velikosti a pak ožilo.

Kousek dál na této straně, snad po deseti prázdných postelích od chlapce a Rolanda Deschaina, uviděl pistolník třetího spolubydlícího v této přízračné nemocnici. Ten vypadal nejméně čtyřikrát starší než chlapec a dvakrát starší než pistolník. Měl dlouhý vous, víc šedivý než černý, který mu splýval na hrudník ve dvou rozdělených pramenech. Obličej byl osmahnutý sluncem, zbrázděný hlubokými vráskami, s váčky pod očima. Od levé tváře přes hřeben nosu se mu táhla silná tmavá čára, kterou Roland považoval za jizvu. Vousatý muž buď spal nebo byl v bezvědomí – Roland ho neslyšel chrápat – a byl zavěšený tři stopy nad lůžkem složitým propletením bílých pásů, které svítily z šerého vzduchu. Pásky se křížily a tvořily kolem celého těla řadu osmiček. Vypadal jako brouk v pavučině exotického pavouka. Na sobě měl tenkou bílou noční košili. Jeden pás se mu táhl pod hýžděmi a zdvíhal mu rozkrok, jako by nabízel vyčnívající pohlaví šedivému a zasněnému vzduchu. Roland také uviděl tmavé stíny nohou. Zdálo se, že jsou pokroucené jako prastaré uschlé stromy. Rolandovi se nechtělo ani pomyslet na to, kolikrát musely být polámaný, aby tak vypadaly.

A přesto se zdálo, že se pohybují. Jak to, když byl ten vousatec v bezvědomí? Snad to bylo hrou světel nebo stínů... možná že ta lehounká košile, kterou měl muž na sobě, povívala v mírném vánku, nebo... Roland pohlédl jinam, vzhůru na vzduché hedvábí vysoko nad hlavou, a snažil se ovládnout zrychlující tep srdce. Protože to, co viděl, nepůsobil vítr nebo stín, nic takového. Mužovy nohy se jaksi pohybovaly, aniž jimi sám pohyboval... stejně jako měl Roland předtím pocit, že se mu hýbají vlastní záda, aniž jimi pohnul. Netušil, co může takový jev způsobovat, a nechtěl to vědět, aspoň zatím.

„Nejsem připravený,“ zašeptal. Rty měl velmi suché. Zavřel znovu oči. Chtěl spát, nechtěl už myslet na to, co asi vousatcovy pokroucené nohy naznačují o jeho vlastním stavu. Ale –

Ale radši by ses měl připravit,

Byl to hlas, který, jak se zdálo, přicházel vždy, když se pokoušel uhýbat, vyhnout se nějakému úkolu nebo překážku obejít. Byl to Cortův hlas, hlas starého učitele. Muže, jehož hole se všichni báli, když byli malí. Nebáli se však tolik hole jako jeho huby. Jeho posměšků, když byli slabí, jeho pohrdání, když si stěžovali nebo se pokusili naříkat nad svým údělem.

Jsi pistolník, Rolande? Jestli ano, radši se připrav.

Roland znovu otevřel oči a přinutil se otočit hlavu doleva. Při tom pocítil, že se mu na hrudi cosi pohnulo. Pomalu, pomalounku zvedl pravou ruku ze závěsu, ve kterém spočívala. Bolest v zádech se rozčeřila a ozvala se. Nehýbal se, dokud se mu nezdálo, že se bolest už nezhorší (aspoň když si dá pozor), pak zvedl ruku až k hrudi. Nahmatal jemně tkanou látku. Bavlnu. Sklonil bradu k prsní kosti a uviděl, že má na sobě košili podobnou té, která se řasila na těle vousatého muže.

Roland si sáhl pod průkrčník košile a nahmatal jemný řetízek. Kousek níž se jeho prsty setkaly s jakýmsi kovovým obdélníkem. Pomyslel si, že ví, co to je, ale musel mít jistotu. Vytáhl předmět ven, přeopatrně, snažil se nezapojoovat žádný zádoový sval. Zlatý medailónek. Pokoušel bolest a zvedal ho tak dlouho, dokud nepřečetl, co na něm bylo vyryto:

James

Milován rodinou. Milován BOHEM

Znovu ho zastrčil pod košili a pohlédl na spícího chlapce na vedlejším lůžku – spal na něm, nikoli zavěšený nad ním. Prostěradlo sahalo chlapci jen po žebra a medailónek ležel na čistě bílé košili. Stejný medailónek teď nosil i Roland. Jenže...

Roland si pomyslel, že rozumí, a pochopení znamenalo úlevu.

Pohlédl znovu na vousatce a uviděl něco nesmírně podivného: ta silná černá jizva, která se jako čára táhla vousatci přes tvář a nos, zmizela. Na místě, kde kdysi byla, teď zůstala růžově zarudlá známka zhojené rány... řezné, nebo možná sečné.

Jenom jsem si to představoval.

Ne, pistolníku, ozval se znovu Cortův hlas. Takoví jako ty nebyli stvořeni k fantazii. Jak sám dobře víš. Ta trocha pohybu ho znovu vyčerpala... nebo ho spíš vyčerpalo přemýšlení. Zpěv brouků a cinkot zvonků se mísily do ukolébavky, které bylo těžko odolat. Když Roland tentokrát zavřel oči, usnul.

III. Pět sester. Jenna. Doktoři z Elurie.

Medailonek. Slib mlčení.

Když se Roland znovu probudil, nejdřív si byl jist, že ještě spí. Že se mu zdá sen. Ze má noční můru. Kdysi, ještě v dobách, kdy se potkal se Susan Delgadovou a zamiloval se do ní, znal jednu čarodějnici, jmenovala se Rhea – první opravdová čarodějnice Středosvěta, kterou kdy potkal. Byla to ona, kdo způsobil Susaninu smrt, i když i Roland sehrál svou roli. Teď, když otvíral oči a uviděl Rheu, nikoli jednu, ale hned v pěti vydáních, pomyslel si: Tak toto je výsledkem vzpomínání na staré časy. Stvořil jsem si Susan a tím jsem stvořil také Rheu z Coosu. Rheu a její sestry.

Všech pět na sobě mělo nadýchaný šat bílý jako hedvábí stěn a stropu. Jejich svrstělé stařecké tváře rámovaly stejně bílé čepce, naproti tomu kůži měly šedou a zbrázděnou jako vyprahlá zem. Na pruzích hedvábí, věznicích jejich vlasy (pokud vůbec vlasy měly), visely jako modlitební řemínky řady drobných zvonečků, které cinkaly, když se ženy pohnuly nebo promluvily. Na sněhově bílém šatu měly na hrudi vyšitú krvavě rudou růži... sigul Temné věže. Když to Roland uviděl, pomyslel si: Nezdá se mi to. Ty babizny jsou skutečné.

„Probouzí se!“ vykřikla jedna příšerně koketním hlasem.

„Óóó!“

„Óóch!“

„Ach!“

Zatřepetaly se jako ptáci. Ta uprostřed o krok přistoupila, a když to udělala, tváře se jim jakoby zčeřily, jako se to dělo s hedvábnými stěnami pokoje. Viděl, že nakonec nejsou staré – byly tak ve středním věku, ale ne staré.

Ano. Jsou staré. Proměnily se.

Ta, která se chopila velení, byla vyšší než ostatní a měla široké, mírně vystouplé čelo. Sklonila se k Rolandovi a zvonečky, které jí lemovaly čelo, zacinkaly. Z toho zvuku se mu udělalo jaksi špatně a byl najednou slabší než před chvílí. Oříškově hnědé oči se na něj upíraly. Snad dychtivě. Okamžik se dotýkala jeho tváře a Rolandovi se zazdálo, že mu to místo znecitlivělo. Pak na něj žena shlédla a tvář se jí nespokojeně svrstila. Odtáhla ruku.

„Probudil ses, krasavče. Tak tak. To je dobře.“

„Kdo jste? Kde to jsem?“

„Jsme Sestríčky z Elurie,“ řekla. „Já jsem sestra Mary. Toto je sestra Louise, a sestra Michela, a sestra Coquina –“

„A sestra Tamra,“ dopověděla poslední. „Líbezná jedenadvacetiletá dívčina.“ Zahihňala se. Tvář se jí zčeřila a na okamžik byla znovu stará jako sám svět. Nosatá, zešedlá. Roland si znovu vzpomněl na Rheu.

Přisunuly se blíž, obstoupily složitý postroj, ve kterém byl zavěšený, a když se Roland pokusil odtáhnout, opět mu zády a nohou projela bolest. Pásky, které ho držely, zavržaly.

„Óóó!“

„Bolí to!“

„Bolí ho to!“

„Bolí to tak strašně!“

Přimáčkly se ještě blíž, jako by je jeho bolest fascinovala. A to už cítil jejich pach, suchý a zemitý. Ta, která se jmenovala sestra Michela, natáhla ruku –

„Jděte pryč! Nechte ho! Copak jsem vám to už neříkala?“

Při zvuku toho hlasu polekaně odskočily. Sestra Mary vypadala trochu rozzlobeně. Ale také couvla, jen vrhla poslední zuřivý pohled (na to by Roland přísahal) na medailónek, který mu ležel na hrudi. Při posledním probuzení si ho zastrčil pod košili, ale teď už byl zase venku.

Objevila se šestá sestra, prodrala se mezi Mary a Tamrou. Této snad bylo teprve jedenadvacet, měla zarudlé tváře, hladkou pleť a tmavé oči. Bílý šat se vzdouval jako ve snu. Rudá růže na prsou se skvěla

jako kletba.

„Jděte! Nechte ho!“

„Óóó, páni!“ vykřikla sestra Louise hlasem, ve kterém se tajil smích i vztek zároveň. „Máme tu Jennu, holčičku drahou, snad se nám do něj nezamilovala?“

„Zamilovala!“ smála se Tamra. „Děvenka mu dala své srdce výměnou za to jeho!“

„No jo, je to tak!“ souhlasila sestra Coquina.

Mary se obrátila k nově přichozí, rty sevřené do úzké linky. „Nemáš tu co dělat, holko drzá.“

„Ale mám, když to řeknu,“ odpověděla sestra Jenna. Zdálo se, že se už ovládla. Z čepce jí vyklouzla kadeř černých vlasů a uložila se jí na čelo jako čárka. „Běžte už. On nemá náladu na vaše vtipy a smích.“

„Neporoučej nám,“ řekla sestra Mary, „protože my nikdy nežertujeme. Jak sama víš, sestro Jenno.“ Výraz v dívčině tváři trochu znejistěl a Roland viděl, že se dívka bojí. Začal se o ni strachovat. O sebe taky.

„Jděte,“ opakovala. „Není ještě čas. Nejsou tu jiní, o které se máte starat?“

Zdálo se, že sestra Mary uvažuje. Ostatní ji pozorovaly. Nakonec přikývla a usmála se na Rolanda.

Znovu se jí tvář zčeřila, jako by se na ni díval skrz rozpálený vzduch. To, co uviděl (aspoň o tom byl přesvědčen), vypadalo strašlivě a ostražitě. „Zůstávej v pokoji, krasavče,“ přikázala Rolandovi. „Pobud' s námi chvíli, a my tě uzdravíme.“

Mám na vybranou? pomyslel si Roland.

Ostatní se zasmály, jejich ptačí čírikání se rozlétlo šerem jako stuhý. Sestra Michela mu dokonce poslala vzdušný polibek.

„Jdeme, dámy!“ zvolala Mary. „Chvíli s ním Jennu necháme, ve jménu památky na její matku, kterou jsme tak milovaly!“ A s tím odvedla ostatní pryč, pět bílých ptáků odlétlo středovou uličkou a sukně jim povlávaly sem a tam.

„Děkuji,“ Roland vzhlédl k majitelce chladivé ruky... protože věděl, že to byla ona, kdo ho utišil.

Vzala ho za prsty, jako by to chtěla dokázat, a pohladila je. „Nechtějí ti ublížit,“... jenomže Roland viděl, že ona tomu nevěří ani trochu, stejně jako on. Ocítl se tu v potížích, značných potížích.

„Kde to jsem?“

„U nás,“ řekla prostě. „V domově Sestřiček z Elurie. V našem klášteře, jestli chceš.“

„To není žádný klášter,“ Roland pohlédl kolem ní na prázdné postele. „To je ošetrovna. Nebo ne?“

„Nemocnice,“ přisvědčila a pohladila ho po prstech. „Sloužíme doktorům... a oni slouží nám.“

Fascinovala ho ta černá kadeř na smetanově bílém čele – byl by ji pohladil, kdyby se odvážil zvednout ruku. Jen aby zjistil, jaká je na omak. Připadala mu krásná, protože to byla jediná tmavá věc v tolikere bělosti. Běloba pro něj ztratila veškeré kouzlo. „Jsme milosrdné sestry... nebo jsme byly, než se svět hnul.“

„Jste ježíšovské?“

Chvíli vypadala překvapeně, skoro otřeseně, a pak se vesele zasmála. „Ne, my ne!“

„Jestli jste milosrdné sestry... ošetrovatelky... kde jsou doktoři?“

Dívala se na něj a kousala se do rtu, jako by se snažila o něčem rozhodnout. Rolandovi připadaly její pochybnosti dokonale okouzující a uvědomil si, že bez ohledu na nemoc se na ženu dívá jako na ženu, poprvé od chvíle, kdy zemřela Susan Delgadová, a to bylo hodně dávno. Od té doby se změnil celý svět, a nikoli k lepšímu.

„Chceš to opravdu vědět?“

„Ano, jistě,“ řekl trochu překvapeně. Také trochu neklidně. Pořád čekal, kdy se její tvář zčeří a změní, stejně jako tváře ostatních žen. Nestalo se tak. Ani se kolem ní nevznášel ten protivný pach mrtvé země. Počkej, krotl se. Tady ničemu nevěř, nejméně ze všeho vlastním smyslem. Ještě ne.

„Nejspíš musíš,“ vzdychla. Rozcinkala tím zvonky na čele, které měly tmavší barvu než u ostatních – nebyly černé jako její vlasy, ale jaksi začouzené, jako by visely v kouři táborového ohně. Zvучely však jako nejjasnější stříbro. „Slib mi, že nebudeš křičet a neprobudíš mládě vedle na posteli.“

„Mládě?“

„Toho chlapce. Slibuješ?“

„Jo,“ řekl napůl zapomenutým nářečím Vnějšího oblouku, aniž si to uvědomil. Susaniným nářečím. „Už je

to dlouho, co jsem křičel, krasavice.“

Tváře se jí zbarvily, vyrazily jí na nich růže mnohem přirozenější a živější než ta, kterou nosila na prsou.

„Nenazývej krásným to, co jsi pořádně neviděl,“ pokárala ho.

„Tak si stáhni čepec, který nosíš.“

Do tváře jí viděl velmi dobře, ale toužil vidět její vlasy – téměř po tom dychtil. Bohatou černou záplavu v té zdejší snové bělosti. Samozřejmě mohla být ostříhaná, ženy z jejího řádu tak možná vlasy nosily, ale on si to nemyslel.

„Ne, to je zakázáno.“

„Kým?“

„Velkou sestrou.“

„Tou, která si říká Mary?“

„Jo, tou.“ Zamířila pryč, pak se zastavila a ohlédla se. U jiné dívky jejího věku, tak pěkné jako ona, by ohlédnutí znamenalo koketování. Tato dívka byla vážnost sama.

„Nezapomeň na svůj slib.“

„Jo, nebudu křičet.“

Přešla k vousatci, sukně jí povlávala. Ve zdejším šeru vrhala jen matný stín na prázdné postele, které mījela. Když došla k tomu muži (je v bezvědomí, pomyslel si Roland, nespí), ještě jednou se ohlédla po Rolandovi. Přikývl.

Sestra Jenna přistoupila k muži těsně, ale z druhé strany lůžka, takže ji Roland viděl skrz smyčky a spletnice hedvábných bílých pruhů. Zlehka mu položila ruce na levou stranu hrudníku, sklonila se nad něj... a zavrtěla hlavou, jako by něco rázně odmítala. Zvonky na čele pronikavě zazvonily a Roland znovu pocítil to přízračné zašimrání v zádech, provázené vzdáleným poryvem bolesti. Jako by se otřásl, aniž se doopravdy pohnul, nebo jako by se otřásl ve snu.

To, co vzápětí uviděl, ho skoro přinutilo zakřičet; musel si skousnout rty. Znovu se zdálo, že se nohy muže v bezvědomí pohybují, aniž jimi hýbe... protože se pohybovalo cosi na nich. Pod okrajem košile vykukovala mužova chlupatá lýtka, kotníky a chodidla. A po nich se přelévala černá vlna brouků.

Pronikavě zpívali jako armádní pluk, který si zpívá do pochodu.

Roland si vzpomněl na tu černou jizvu na mužově tváři a nosu – na jizvu, která zmizela. Takže to byli oni. A na něm byli také. Proto se mohl třást, aniž se pohnul. Měl je po celých zádech. Krmili se na něm.

Ne, zadržet výkřik nebylo tak snadné, jak čekal.

Brouci běželi ke špičkám prstů u nohou zavěšeného muže, potom z nich jako jednolitý proud saskakovali, jako z břehu do rybníka. Rychle a snadno se řadili na zářivě bílém prostěradle pod mužem a dávali se na pochod dolů na podlahu v bataliónu širokém asi na stopu. Roland na ně pořádně neviděl, byli moc daleko a světlo bylo kalné, ale měl dojem, že jsou asi tak dvakrát větší než mravenci a o něco menší než tlusté včely, které se kdysi u nich doma hemžily na květinových záhonech.

Brouci za pochodu zpívali.

Vousatec nezpíval. Když záplavy brouků, které předtím pokrývaly jeho pokroucené nohy, začaly řídnout, muž se otřásl a zasténal. Mladá žena mu položila ruku na čelo a tišila ho, takže Roland trochu žárlil, přestože mu bylo z té podívané nevolno.

Ale bylo to, co viděl, skutečně tak ohavné? V Gileadu používali na některé nemoci pijavice – hlavně na otoky mozku, podpaždí a třísel. Pokud šlo o mozek, tak pijavice sice byly ošklivé, ale rozhodně přijatelnější než druhá možnost, což byla trepanace.

Jenomže na broucích bylo cosi ohavného, možná jen proto, že na ně pořádně neviděl, a strašná byla představa, že jich má plná záda a on zatím jen bezmocně visí. Ale nezpívali. Proč? Protože se krmili? Spali? Obojí najednou?

Sténání vousatce utichlo. Brouci pochodovali po podlaze pryč, k jedné mírně nakrabacené hedvábné stěně. Roland je ve stínech ztratil z očí.

Jenna se k němu vrátila, v očích úzkost. „Vedl sis dobře. Vidím však, jak ti je; máš to ve tváři.“

„Doktoři,“ vypravil ze sebe.

„Ano. Mají hodně velkou moc, ale...“ ztišila hlas. „Honákovi asi nepomůžou. Nohy má trochu lepší a rány v obličejí se skoro zahojily, ale má další rány, na které doktoři nedosáhnou.“ Přejela si rukou po

břiše a naznačila, kde ta zranění jsou, i když neprozradila, jaká.

„A já?“ zeptal se Roland.

„Tebe chytily zelení lidé,“ řekla. „Musel jsi je hodně rozzlobit, protože tě nezabili rovnou. Svázali tě a táhli pryč. Tamra, Michela a Louise zrovna sbíraly byliny. Uviděly, jak si zelení lidé s tebou hrají, a přikázaly jim, aby přestali, ale –“

„Mutanti vás vždycky poslechnou, sestro Jenno?“

Usmála se, možná ji potěšilo, že si zapamatoval její jméno. „Vždycky ne, ale většinou ano. Tentokrát poslechli, jinak bys už došel ke konci cesty.“

„Asi ano.“

„Kůži na zádech jsi měl skoro všechnu staženou – od zátylku do pasu jsi byl rudý. Jizvy ti zůstanou navždy, ale doktoři už jsou s uzdravováním daleko. A jejich zpěv je příjemný, ne?“

„Ano,“ souhlasil Roland, ale pomyšlení na ty černé brouky, které má všude po zádech, usazené v syrovém mase, ho stále odpuzovalo. „Ještě jsem ti nepoděkoval, děkuji ti tedy. Pokud pro tebe můžu něco udělat –“

„Tak mi pověz své jméno. Udělej to.“

„Jsem Roland z Gileadu. Pistolník. Měl jsem revolvery, sestro Jenno. Viděla jsi je?“

„Neviděla jsem žádné bouchačky,“ řekla, ale odvrátila oči. Na tvářích jí znovu vykvetly růže. Možná byla dobrá ošetřovatelka, řádná, ale podle Rolanda byla špatnou lhářkou. Byl tomu rád. Dobrých lhářů jsou spousty. Naproti tomu čestnost se stala vzácností.

Prozatím necháme tu nepravdu být, řekl si. Nejspíš tak mluví ze strachu.

„Jenno!“ Výkřik zazněl z hlubších stínů na opačném konci ošetřovny – dnes se zdála pistolníkovi ještě delší než jindy – a sestra Jenna provinile vyskočila. „Jdi pryč! Napovídala jsi toho, že bys zabavila dvacet mužů! Nech ho spát!“

„Jo!“ zavolala a pak se obrátila ještě k Rolandovi. „Neprozrazuj, že jsem ti ukázala doktory.“

„Ani slovem, Jenno.“

Zastavila se, znovu se kousla do rtu, a pak si najednou stáhla čepec. Spadl jí do týla, jen zvonky tiše zazvonily. Vlasy, osvobozené ze zajetí, jí padly k tvářím jako stíny.

„Jsem hezká? Jsem? Pověz mi pravdu, Rolande z Gileadu – žádné lichotky. Protože lichotky mají cenu jen hořící svíce.“

„Jsi krásná jako letní noc.“

Zdálo se, že to, co uviděla v jeho tváři, ji potěšilo víc než slova, protože se zářivě usmála. Znovu si čepec nasadila a zastrčila pod něj vlasy drobnými pohyby hbitých prstů. „Jsem upravená?“

„Upravená jako vždy,“ pak opatrně zvedl paži a ukázal jí na čelo. „Jedna kadeř vyklouzla... právě tady.“

„Jo, ta mě vždycky rozčiluje.“ Komicky se zamračila a zastrčila vlasy pod čepec. Rolanda napadlo, jak rád by políbil ty červené tváře... a snad i ta rudá ústa, pro dobrou míru.

„Všechno v pořádku,“ řekl.

„Jenno!“ Křik byl stále netrpělivější. „Rozjímání!“

„Už jdu!“ zavolala a sebrala do hrsti rozměrné sukně, aby mohla odejít. Otočila se však ještě jednou, a tvářila se teď velmi vážně a smutně. „Ještě jednu věc,“ řekla, a kdyby mluvila jen o stupínek tišeji, již by šeptala. Kradmo a rychle se rozhlédla. „Ten zlatý medailónek, který nosíš – nosíš ho proto, že je tvůj. Rozumíš... Jamesi?“

„Ano.“ Otočil trochu hlavu, aby se podíval na spícího chlapce. „Je to můj bratr.“

„Ano, jestli se zeptají. Říkat něco jiného by znamenalo dostat Jennu do vážných potíží.“

Neptal se, jak vážných, a každopádně už byla pryč, jen se zdálo, že se vznáší uličkou mezi všemi těmi prázdnými lůžky, sukně sebrané do hrstí. Růže již obličej vyprchaly a tváře a čelo byly popelavě bledé. Vzpomněl si na dychtivost ve tvářích ostatních, jak se kolem něj shlukly jako stahující se uzel... a jak se jejich tváře čeřily.

Šest žen, pět starých a jedna mladá.

Doktoři, kteří zpívali a pak odlezi po zemi, když je zahnalý cinkající zvonky.

A neuvěřitelný nemocniční pokoj snad se stovkou lůžek, pokoj s hedvábnou střešou a hedvábnými stěnami...

Roland nechápal, proč mu Jenna vzala medailónek mrtvého chlapce z kapsy u kalhot a vložila mu ho kolem krku, ale získal dojem, že kdyby ostatní zjistily, že to udělala, Sestřičky z Elurie by ji možná zabily. Roland zavřel oči a tichý zpěv hmyzích doktorů ho znovu uklébal do spánku.

IV. Miska polévky. Chlapec na vedlejším lůžku. Noční ošetřovatelky.

Rolandovi se zdálo, že mu kolem hlavy létá hodně veliký brouk (snad doktor-brouk) a pořád mu vráží do nosu – ty srážky budily spíš zlost než bolest. Pořád se po broukovi oháněl, a i když měl ruce za běžných okolností přízračně rychlé, pořád brouka míjel. A pokaždé, když minul, brouk se zahihňal. Jsem pomalý, protože jsem nemocný, pomyslel si.

Ne, přepadli mě ze zálohy. Pomalí mutanti mě táhli po zemi, Sestřičky z Elurie mě zachránily.

Roland měl najednou živé vidění mužského stínu, rostoucího ze stínu převráceného vozu; uslyšel, jak drsný, radostný hlas křičí: „Búú!“

Škubl sebou tak prudce, že se jeho tělo v propletení popruhů rozhoupalo, a žena, která mu stála u hlavy a se smíchem ho lehce ťukala do nosu dřevěnou lžicí, uskočila tak rychle, že miska, kterou držela v druhé ruce, jí vyklouzla z prstů.

Rolandovy ruce vylétly a byly zase tak rychlé jako dřív – trýznivé lapání brouka patřilo jen snu. Zachytil misku dřív, než se rozlilo byt' jen pár kapek. Žena – sestra Coquina – se na něj podívala rozšířenými očima.

Z toho náhlého pohybu ho rozbolela celá záda, ale nikde to nebolelo tak prudce jako dřív a neměl už ten pocit, že se mu na kůži něco pohybuje. Možná že „doktoři“ jen spali, měl však dojem, že už jsou pryč. Natáhl ruku po lžici, kterou ho Coquina škádlila (nijak ho nepřekvapilo, že jedna z nich škádlí takovým způsobem nemocného a spícího člověka; překvapilo by ho pouze, kdyby to byla Jenna), a ona, s očima stále velikými, mu ji podala.

„Jak jsi rychlý!“ řekla. „Bylo to jako kouzlo, ani ses ještě pořádně neprobudil!“

„Tak na to nezapomeň, sai,“ a ochutnal polévku. Plavaly v ní kousíčky kuřete. Jindy by mu polévka připadala jalová, ale za těchto okolností byla jako ambrózie. Dychtivě se pustil do jídla.

„Co tím myslíš?“ zeptala se. Světlo už hodně pohaslo, hedvábné stěny byly růžovooranžové, připomínaly západ slunce. V tomto světle vypadala Coquina docela mladě a hezky... ale byl to jen klam, tím si byl Roland jist; nějaké čarodějnické nalíčení.

„Nemyslím nic zvláštního.“ Roland zavrhl lžici jako příliš pomalou a raději si naklonil misku ke rtům.

Takto spolykal polévku čtyřmi pořádnými doušky. „Jste ke mně laskavé –“

„Jo, to jsme!“ přisvědčila trochu rozhořčeně.

„– a doufám, že se ve vaší laskavosti netají žádný skrytý motiv. Jestli tají, sestro, pamatuj, že jsem rychlý. A co se týče mě, já laskavý vždycky nejsem.“

Neodpověděla, jen si vzala misku, kterou jí Roland vrátil. Vzala ji opatrně, snad se nechtěla dotknout jeho prstů. Zrak jí padl na místo, kde ležel medailónek, opět ukrytý pod košili. Roland už nic neříkal, nechtěl oslabovat tajenou hrozbu připomínkou, že na ni dokázal udělat dojem muž, který je neozbrojený, téměř nahý a zavěšený ve vzduchu, protože jeho záda zatím nedokážou unést tíhu těla.

„Kde je sestra Jenna?“ zeptal se.

„Oóó,“ povytáhla sestra Coquina obočí. „Máme ji rádi, co? Umí nám rozlušit srdíčko...“ Položila si ruku na růži na prsou a rychle jí zatřepetala.

„Ale vůbec ne, jenže je laskavá. Pochybuji, že by mě škádlila lžičkou, jak to dělají někteří.“

Úsměv sestry Coquiny pohasl. Vypadala rozzlobeně a ustaraně zároveň. „Mary o tom nic neříkej, jestli sem později přijde. Mohl bys mě dostat do nesnází.“

„Co je mi po tom?“

„Mohla bych to oplatit tím, že bych způsobila drobnou nesnáz Jenně,“ odsekla sestra Coquina. „Stejně už ji má velká sestra v černé knize. Sestru Mary nezajímá, jak s ní Jenna o tobě mluví... ani se jí nelíbí, že se k nám Jenna vrátila s Tmavými zvonky.“

Ta slova ještě nestačila opustit ústa a už si sestra Coquina zakryla ten často neopatrný orgán, jako by si uvědomila, že prozradila příliš mnoho.

Roland, kterého její slova zaujala, ale nechtěl to v té chvíli dávat najevo, pouze odpověděl: „Nebudu se o

tobě zmiňovat, pokud budeš před sestrou Mary mlčet o Jenně.“

Coquina vypadala, že se jí ulevilo. „Jo, dohodnuto.“ Důvěrně se k němu naklonila. „Je v Domě zamyšlení. To je taková malá jeskyně v úbočí kopce, kam musíme chodit a rozjímat, když velká sestra rozhodne, že jsme byly neposlušné. Bude tam muset zůstat a uvažovat o svém prohřešku, dokud ji Mary nepustí ven.“ Odmlčela se a pak najednou řekla: „Kdo je to vedle tebe? Víš to?“

Roland otočil hlavu a uviděl, že mladík je vzhůru a že poslouchá. Oči měl stejně temné jako Jenna.

„Jestli ho znám?“ zeptal se Roland a doufal, že mluví tím správným, lehce pohrdavým tónem. „Copak můžu neznat vlastního bratra?“

„Takže on je tvůj bratr, aha, a přitom je tak mladý a ty tak starý?“ Z temnoty se vynořila další sestra: Tamra, která se nazvala jedenadvacetiletou dívkou. Těsně před tím, než došla k Rolandově posteli, měla tvář babizny, které dávno minula osmdesátka... nebo devadesátka. Pak se jí obličej zčeřil a znovu získal buclatý, zdravý vzhled třicetileté ženské. Až na ty oči. Rohovky zůstaly zažloutlé, koutky gumovité, a neopustila je ostražitost.

„On je nejmladší, já nejstarší,“ řekl Roland. „Mezi námi je dalších sedm dětí a dvacet let života našich rodičů.“

„To je pěkné! A jestli je tvůj bratr, tak znáš jeho jméno, ne? Určitě ho dobře znáš.“

Než stačil pistolník něco říct, ozval se mladík: „Ony si myslí, že jsi zapomněl tak jednoduchý jméno jako John Norman. To jsou ale slípky, co, Jimmy?“

Coquina a Tamra hleděly na bledého chlapce na lůžku vedle Rolandovy postele, očividně vzteklé... a očividně v koncích. Aspoň prozatím.

„Už jste toho navykládaly, že mu jde hlava kolem,“ pokračoval chlapec (podle medailónku to byl nepochybně John. Milován rodinou. Milován Bohem). „Nechcete už jít a nechat nás trochu prosperat?“

„No toto!“ odfrkla si sestra Coquina. „Mám ráda projevy vděčnosti, takže půjdu!“

„Jsem vděčný za to, co dostávám,“ odpověděl Norman a klidně se na ni díval, „ale ne za to, co si kdo bere.“

Tamra jen chrochtla, prudce se otočila, až rozvířené šaty vehnaly Rolandovi průvan do tváře, a pak odkráčela. Coquina ještě chvíli zůstala.

„Držte se zpátky a možná že někdo, koho máte radši než mě, se dostane z háčku hned ráno, místo aby směl na svobodu až ode dneška za týden večer.“

Aniž čekala na odpověď, otočila se a šla za sestrou Tamrou.

Roland a Johnny Norman počkali, až byly obě pryč, pak se Norman otočil k Rolandovi a potichu promluvil: „Můj bratr. Je mrtvý?“

Roland přikývl. „Ten medailónek jsem vzal pro případ, že bych potkal někoho, kdo ho znal. Po právu patří tobě. Je mi líto, že jsi ho ztratil.“

„Díky–sai.“ Johnu Normanovi se zachvěl spodní ret, pak se uklidnil. „Věděl jsem, že ho zelení lidé oddělali, i když by mi tyhle staré babizny určitě nic neřekly. Oddělali spoustu lidí, a zbytek zmrzačili.“

„Možná to sestřičky nevěděly jistě.“

„Věděly. O tom nepochybuj. Moc toho nenapovídají, ale vědí hodně. Trochu jiná je jenom Jenna. Tu myslela ta stará válečná sekyra, když mluvila o ‘tvým příteli’. Jo?“

Roland přikývl. „A říkala cosi o Tmavých zvoncích. Rád bych o tom věděl víc, kdyby přání bylo otcem skutku.“

„Je zvláštní, ta Jenna. Spíš jako nějaká princezna – místo na světě u takového člověka určuje krev a to se nedá zapřít – na rozdíl od ostatních sestřiček. Ležím tu a dělám, že spím – podle mě je to bezpečnější – ale slyším, o čem si povídají. Jenna se mezi ně vrátila teprve nedávno, a ty Tmavé zvonky znamenají cosi zvláštního... ale hlavní slovo má pořád Mary. Myslím, že Tmavé zvonky jsou jenom symbol, jako prsteny, které si kdysi dávno předávali baroni z otce na syna. To ona ti dala kolem krku Jimmyho medailónek?“

„Ano.“

„Nesundávej ho, za žádnou cenu.“ Vypadal napjatě, zlověstně. „Nevím, jestli je to tím zlatem nebo Bohem, ale radši se od něj drží dál. Myslím, že je to jediný důvod, proč jsem pořád tady.“ Ztišil hlas až do šepotu. „Nejsou to lidi.“

„No, možná jsou trochu bláznivé a trochu kouzlí, ale...“

„Ne!“ Chlapec se zvedl na loket, očividně namáhavě. Naléhavě se na Rolanda zadíval. „Ty myslíš, že to jsou jenom léčitelky nebo čarodějnice. Nejsou ani jedno, ani druhé. Nejsou to lidi!“

„Tak co tedy?“

„Nevím.“

„Jak ses sem dostal, John?“

John Norman tichým hlasem odvyprávěl Rolandovi, co věděl o tom, co se s ním přihodilo. On, jeho bratr a další čtyři mladí muži, kteří byli obratní a měli dobré koně, se dali najmout jako skauti, kteří chránili karavanu sedmi nákladních vozů se zbožím – osivem, potravinami, nástroji, poštou a čtyřmi objednanými nevěstami – která mířila do městyse Tejuas asi dvě stě mil západně od Elurie. Skauti projížděli kolem karavany; s každou partou jezdil vždycky jeden bratr, protože, jak Norman vysvětlil, když byli spolu, hádali se jako... no...

„Jako bratři,“ napověděl Roland.

Johnu Normanovi se podařil letmý, bolestný úsměv. „Jo.“

Trojka, do které patřil John, byla zrovna asi dvě míle za nákladními vozy, když zelení mutanti nastražili v Elurii past.

„Kolik vozů jsi viděl, když jsi tam byl?“ zeptal se John.

„Jenom jeden. Převrácený.“

„Kolik těl?“

„Jenom tvého bratra.“

John Norman zachmuřeně kývl. „Nejspíš ho nechtěli brát kvůli tomu medailónku.“

„Mutanti?“

„Sestřičky. Mužáci kašlou na zlato i na Boha. Ale tyhle mrchy...“ Podíval se do tmy, která už byla skoro dokonalá. Roland cítil, jak se ho opět zmocňuje otupělost, ale teprve později si uvědomil, že polévka byla otrávená.

„Co ostatní vozy?“ zeptal se Roland. „Ty nepřevrácené?“

„Mužáci si je vzali, a zboží taky,“ řekl Norman. „Kašlou na zlato i na Boha; sestřičky zase kašlou na zboží. Nejspíš se živí kdoví čím, na to bych nejradši ani nemyslel. Něčím odporným... jako ti brouci.“ Spolu s ostatními jezdci odklusal do Elurie, ale než tam dojeli, bylo po boji. Všude leželi muži, někteří mrtví, ale hodně jich ještě žilo. Nejméně dvě nevěsty byly také ještě naživu. Kdo mohl chodit, toho nahnali zelení lidé do houfu – John Norman si velmi dobře vzpomínal na toho v buřince a na ženu v potrhané červené vestě.

Norman a ostatní dva se pokusili bojovat. Viděl, jak jeden z jeho parťáků dostal šípem do břicha, a pak už neviděl nic – kdosi ho vzal zezadu po hlavě a všude byla rázem tma.

Rolanda napadlo, jestlipak ten lstivec vykřikl „Búú!“, než zaútočil, ale nezeptal se.

„Když jsem se znovu probral, byl jsem tady,“ pokračoval Norman. „Viděl jsem, že ostatní tady – většina z nich – má na sobě ty hnusné brouky.“

„Ostatní?“ Roland se podíval na prázdná lůžka. V houstnoucí tmě svítila jako bílé ostrovy. „Kolik jich sem přinesly?“

„Nejméně dvacet. Uzdravovali se... ti brouci je uzdravovali... a potom, jeden po druhém, mizeli. Člověk šel spát, a když se probudil, bylo zase o jednu prázdnou postel víc. Jeden po druhém odcházeli, dokud jsem nezbyl jenom já a tamten.“

Vážně se na Rolanda podíval.

„A teď ty.“

„Normane,“ Rolandovi se točila hlava. „Já –“

„Myslím, že vím, co to s tebou je,“ řekl Norman. Zdálo se, že hovoří z veliké dálky... snad až zpoza obzoru zemského. „To ta polévka. Ale mužský musí jíst. Ženská taky. Aspoň když je to normální ženská. Tyhlety normální nejsou. Ani sestra Jenna není normální. Pěkná ještě neznamená normální.“ Vzdaloval se stále víc. „A nakonec bude jako ony. Dobře si to pamatuj.“

„Nemůžu se hýbat.“ Sotva to dokázal vyslovit, takovou mu to dalo námahu. Jako by se opíral do balvanů.

„Ne.“ Norman se najednou zasmál. Ten zvuk Rolandem otrásl a rozléhal se ozvěnou v rozpínavé prázdnotě, která zaplňovala Rolandovi hlavu. „Nedaly ti do polévky jenom prášek na spaní; taky prášek na znehybnění. Mně už celkem nic není, bratře... tak proč myslíš, že tu pořád jsem?“

Norman teď hovořil nikoli zpoza obzoru zemského, ale snad přímo z měsíce:

„Myslím, že ani jeden z nás už nikdy neuvidí, jak slunce svítí na volnou krajinu.“

V tom se pleteš, pokusil se Roland odpovědět a ještě by leccos dodal, ale nic mu nepřešlo přes rty.

Proplul kolem odvrácené strany měsíce a v prázdnotě, kterou tam našel, ztratil všechna slova.

Nepřestal si však tak docela uvědomovat sám sebe. Možná že dávka „léku“ v polévce sestry Coquiny byla špatně spočítaná, nebo snad ještě nikdy nezkoušely své pikle na žádném pistolníkovi a tak nevěděly, koho tu teď mají.

Samozřejmě kromě sestry Jenny – ona věděla.

Někdy uprostřed noci ho z temnoty, kam byl vykázán, přivedly šeptající, rozesmáté hlasy a lehké cinkání zvonků; nedá se říct, že spal, ani že byl v bezvědomí. Kolem něj zpívali „doktoři“ tak monotónně, že už je sotva vnímal.

Roland otevřel oči.

Uviděl v černém ovzduší tancovat bledé a mihotavé světlo. Smích a šepot se blížily. Roland se pokusil otočit hlavu, ale nejdřív to nešlo. Odpočinul si, sebral vůli do jediné tvrdé modré koule a zkusil to znovu. Tentokrát se hlava otočila. Jenom trochu, ale i trocha stačila.

Bylo tam pět sestríček – Mary, Louise, Tamra, Coquina, Michela. Procházely dlouhou uličkou ztemnělé ošetřovny, smály se jako dovádějící děti, nesly dlouhé svíčky ve stříbrných svícnech, zvonky lemovaly čela jejich čepců a cinkaly v drobných stříbrných přeprškách. Shlukly se kolem lůžka vousatého muže. Z jejich středu stoupala zář svíček jako rozechvělý sloup, který se rozplýval v půli cesty k hedvábnému stropu.

Sestra Mary krátce promluvila. Roland poznal její hlas, nikoli slova – nebyla to nízká ani ušlechtilá řeč, ale jakýsi úplně jiný jazyk. Jedna věta vyvstala jasně – ken de lek, mi him en tow – ale neměl ponětí, co to znamená.

Uvědomil si, že už slyší jenom cinkot zvonků – hmyzí doktoři ztichli.

„Res me! On! On!“ vykřikla sestra Mary drsným, mocným hlasem. Svíce zhasly. Světlo, které prosvěcovalo křídla čepců, když se nakláněly nad vousatcovým lůžkem, pohaslo, a všude se opět rozhostila tma.

Roland čekal, co se asi bude dít dál, a kůži měl chladnou. Snažil se pohnout rukama nebo nohama, ale nemohl. Dokázal otočit hlavu tak o patnáct stupňů; jinak byl ochromený jako moucha, úhledně zabalená a zavěšená v pavučině.

Ze tmy tiše zazvonily zvonky... a pak se ozvaly zvuky sání.

Jakmile je uslyšel, věděl Roland, že na ně čekal. V hloubi duše věděl, co jsou sestřičky z Elurie zač, celou dobu.

Kdyby Roland dokázal zvednout ruce, přitiskl by si je na uši, aby ty zvuky neslyšel.

Jenomže mohl jenom nehybně ležet, poslouchat a čekat, až přestanou.

Dlouho – zdálo se, že celou věčnost – nepřestávaly. Ty ženy srkaly a mručely jako prasata požírající šlichtu z koryta. Dokonce se ozvalo zvukné říhnutí, po kterém následovalo tlumené hihňání (to skončilo, když sestra Mary vyrazila jediné příkré slovo – „Hais!“). A jednou se ozval tichý, sténavý výkřik – patřil vousatému muži, tím si byl Roland docela jist. Jestli tomu tak bylo, vykřikl naposledy na této straně života.

Po čase začalo mlaskání a srkání utíchat. Zároveň se začali opět ozývat brouci – nejprve váhavě, pak s větší sebedůvěrou. Zaslechl šepotání a smích. Svíce se zažehly. Roland teď ležel s hlavou otočenou na opačnou stranu. Nechtěl, aby věděly, co viděl, ale to nebylo vše; v žádném případě už neměl chuť vidět něco víc. Viděl a slyšel dost.

Ale smích a šepot se blížily k němu. Roland zavřel oči a soustředil se na medailónek, který mu ležel na hrudi. Nevím, jestli je to tím zlatem nebo Bohem, ale radši se od něj drží dál, řekl John Norman. Dobře, že si na to dokázal vzpomenout, když se sestřičky stahovaly stále blíž, šeptaly si a povídaly v tom svém divném jazyce, ale v té tmě mu medailónek připadal jako chabá ochrana.

Z dálky, slabě, zaslechl Roland štěkat psa s křížem.

Když ho sestřičky obstoupily, uvědomil si pistolník, že je cítí. Vycházel z nich divný, nepříjemný odér, jako ze zkaženého masa. A čím jiným by takové jako ony měly páchnout?

„Takový pěkný muž to je.“ Sestra Mary. Mluvila tichým, zamyšleným tónem.

„Ale nosí takový osklivý sigul.“ Sestra Tamra.

„Sundáme mu ho!“ Sestra Louise.

„A pak si všechny užijem polibků!“ Sestra Coquina.

„Polibků pro všechny!“ zvolala sestra Michela s takovým bezbřehým nadšením, že se všechny rozesmály. Roland zjistil, že přece jenom není celý ochromený. Při zvuku jejich hlasů se část jeho těla probrala ze spánku a celá vstala. Nějaká ruka sáhla pod košili, dotkla se ztuhlého údu, obemkla ho, laskala. Roland ležel tiše a zděšeně, předstíral, že spí, a skoro okamžitě z něj vytrysklo vlhké teplo. Ruka chvíli zůstala tam, kde byla, palec mnul vadnoucí topůrko. Pak ho ruka pustila a posunula se trochu výš. Našla na podbřišku vlhkou kalužinku.

Znovu se smály, měkce jako vítr.

Zvonky cinkaly.

Roland otevřel oči jen na škvírku a pohlédl do stařeckých obličejů, které se na něj ve světle svíček z výšky smály – svítící oči, žluté tváře, přerostlé zuby vyčnívaly a překrývaly dolní rty. Sestra Michela a sestra Louise vypadaly, že jim narostly bradky, ale temný stín samozřejmě nezpůsobily tmavé vousy, ale vousatcova krev.

Mary držela cosi v hrsti. Podala to jedné sestře po druhé; každá si ve světle svíčky z dlaně lízla.

Roland zavřel oči úplně a čekal, až odejdou. Nakonec odešly.

Už nikdy neusnu, pomyslel si a za pět minut se ztratil sobě i světu.

V. Sestra Mary. Zpráva. Ralfova návštěva.

Normanův osud. Opět sestra Mary.

Když se Roland probudil, bylo už úplně světlo, hedvábná střecha mu nad hlavou bíle zářila a nadouvala se v mírném větříku. Hmyzí doktoři spokojeně zpívali. Nalevo vedle něj hluboce spal Norman s hlavou otočenou na bok, až se zarostlou tváří opíral o rameno.

Roland a John Norman tu zůstali sami. Kousek dál na této straně ošetřovny, kde ležel vousatec, bylo prázdné lůžko, svrchní prostěradlo přetažené a úhledně zastrčené pod matraci, polštář čerstvě bíle povlečený. Spletenec popruhů, ve kterých spočívalo vousatcovo tělo, byl pryč.

Roland si vzpomněl na svíčky – jak jejich záře splývala a proudila jako sloup vzhůru a osvětlovala sestřičky, shromážděné kolem vousatce. Jak se smály. Jak ty jejich zatracené zvonky cinkaly.

A jako by ji přivolal myšlenkami, přišla sestra Mary, sunula se blíž se sestrou Louise v patách. Louise nesla táč a vypadala nervózně. Mary se mračila a očividně měla špatnou náladu.

Být nabručená po tak dobré večeři? pomyslel si Roland. Styd' se, sestro.

Došla k pistolníkovi loži a shlédla na něj. „Nemám ti za co děkovat, sai,“ začala bez okolků.

„Požadoval jsem snad nějaké díky?“ odpověděl hlasem, který zněl vyseptale a bezbarvě jako stránky ve staré knize.

Nevsímala si ho. „Způsobil jsi, že ta, která byla pouze neposlušná a nespokojená se svým místem, se vzbouřila. Nu, její matka byla stejná a zemřela na to nedlouho poté, co Jennu vrátila tam, kam patří.

Zvedni ruku, nevděčný muži.“

„Nemůžu. Vůbec se nemůžu hýbat.“

„Ale no tak, kamaráde! Copak se u vás neříkalo ‘nepodváděj matku, dokud nezajde za roh’? Vím moc dobře, co můžeš a co ne. Tak zvedni ruku.“

Roland zvedl pravou ruku a snažil se předstírat, že je to namáhavější, než to ve skutečnosti bylo. Myslel si, že by dnes ráno mohl mít dost síly, aby se vysvobodil z popruhů... ale co pak? Ještě celé hodiny nebude schopen chůze, i kdyby nebylo dávky toho „léku“... a za sestrou Mary stála sestra Louise, která zrovna odkládala poklici z misky čerstvé polévky. Při pohledu na ni Rolandovi zakručelo v břiše.

Velká sestra to uslyšela a pousmála se. „Dokonce i z ležení v posteli dostává silný muž chuť k jídlu, pokud leží dost dlouho. Co říkáš, Jasone, Johnův bratře?“

„Jmenuju se James. Jak dobře víš, sestro.“

„Opravdu?“ zasmála se zlostně. „Ale no tak! A kdybych mrskala tu tvou milenečku dost důkladně a dost dlouho – řekněme dokud by se jí na zádech neperlila krev jako kapky potu – jestlipak bych z ní nevymrskala nějaké jiné jméno? Nebo jsi jí ho nesvěřil, když jste si tuhle povídali?“

„Dotkni se jí a já tě zabiju.“

Znovu se zasmála. Obličej se jí zčeřil; pevná ústa se proměnila v cosi, co vypadalo jako umírající medúza.

„Nemluv nám tu o zabíjení, kamaráde; nebo ti o něm něco povíme my.“

„Sestro, když jste si s Jennou nepadly do oka, proč ji nezprostíš přísahy a nenecháš jít vlastní cestou?“

„Takové jako my nemohou být nikdy zproštěny přísahy ani nemohou jen tak odejít. Její matka to zkusila a pak se vrátila, sama umírala a děvče bylo nemocné. Nu, byly jsme to my, kdo ošetřoval Jennu, dokud se neuzdravila, když už z její matky nezbylo nic jen prach ve větru, který letí ke Konci světa, a jak málo nám děkuje! Kromě toho nosí Tmavé zvonky, sigul našeho sesterstva. Našeho ka-tet. Teď jez – tvoje břicho hlásí, že má hlad!“

Sestra Louise mu podala misku, ale pohledem stále klouzala k obrysu medailónku, který mu vystupoval na prsou košile. Nelíbí se ti, co? myslel si Roland a pak si vzpomněl na Louise ve světle svíčky, na kupcovu krev na její bradě, na to, jak ty její stařecké oči dychtivě hleděly, když se skláněla, aby olízla jeho vláhu z ruky sestry Mary.

Otočil hlavu na bok. „Nic nechci.“

„Máš přece hlad!“ kárala ho Louise. „Když nebudeš jíst, Jamesi, jakpak ti vrátíme sílu?“

„Pošli Jennu. Sním, co mi přinese.“

Sestra Mary se mračila jako noc. „Už ji neuvidíš. Propustila jsem ji z Domu zamyšlení jen proto, že s veškerou vážností přislíbila, že zdvojnásobí čas věnovaný rozjímání... a že nebude chodit na ošetřovnu. Teď jez, Jamesi nebo jak se jmenuješ. Sněz, co je v polévce, jinak tě porežeme noži a vetřeme to do tebe flanelovými obkladky. Tak nebo onak, nám je to jedno. Vid', Louise?“

„No,“ souhlasila Louise. Stále držela misku v rukou. Stoupala z ní pára a dobrá vůně kuřete.

„Ale tobě to jedno třeba není.“ Sestra Mary se studeně usmála a odhalila tak nepřírozeně dlouhé zuby.

„Prolévat krev se tady nevyplácí. Doktoři to nemají rádi. Rozčiluje je to.“

Nebyli to jen brouci, koho pohled na krev rozčiloval, a Roland to věděl. Věděl také, že ohledně polévky nemá na vybranou. Vzal misku od Louise a pomalu jedl. Dal by nevím co, kdyby mohl vymazat vítězoslavný pohled z tváře sestry Mary.

„Dobře,“ pochválila ho, když misku vrátil a ona do ní nahlédla, aby se přesvědčila, jestli je docela prázdná. Rolandova ruka dopadla zpět do popruhu, kam patřila, už příliš těžká, než aby ji udržel nahoře. Cítil, jak se mu svět opět vzdaluje.

Sestra Mary se naklonila na něj, nabírané sedlo jejího šatu se mu dotýkalo kůže na levém rameni. Cítil ji, to aroma syté a suché zároveň, a byl by dávil, kdyby měl sílu.

„Až se ti trochu vrátí síla, sundej si tu zlatou ohavnost – hod' ji do nočníku pod postelí. Kam patří.

Protože mi stačí, abych se takhle přiblížila, a už mě bolí hlava a svírá se mi hrdlo.“

Roland se vzchopil a s nesmírnou námahou ze sebe vypravil: „Když to chceš, tak si to vem. Jak bych ti mohl bránit, ty mrcho?“

Znovu se zamračený výraz na její tváři proměnil v bouřkový mrak. Pomyslel si, že by ho udeřila, jen kdyby se ho odvážila dotknout tak blízko místa, kde ležel medailónek. Jenomže se zdálo, že se ho může dotknout nejvýš nad pasem.

„Myslím, že by sis to měl pořádně promyslet. Pořád ještě můžu dát Jennu zmrskat, když se mi zachce.

Nosí Tmavé zvonky, ale já jsem velká sestra. Rozvaž si to.“

Odešla. Sestra Louise za ní, jen jednou se ohlédla – podivným pohledem, ve kterém se mísil děs a chtíč.

Roland si pomyslel: Musím se odtud dostat – musím.

Jenomže místo toho znovu sklouzl do temnot, které nebyly tak docela spánkem. Nebo snad spal, aspoň chvíli; možná se mu zdály sny. Čísi prsty opět laskaly jeho prsty a čísi rty ho nejdřív políbily na ucho a pak do ucha zašeptaly: „Podívej se pod polštář, Rolande... ale ať se nikdo nedozví, že jsem tu byla.“

Někdy potom Roland otevřel oči a napůl čekal, že se nad ním bude vznášet mladý obličej sestry Jenny.

A že jí zpod čepce bude vykukovat ta čárka tmavých vlasů. Nikdo tam nebyl. Hedvábné girlandy nahoře

bělostně zářily, a i když tady nebylo možné doopravdy poznat, kolik je hodin, Roland hádal, že je kolem poledne. Uplynuly tak tři hodiny od chvíle, kdy snědl druhou misku polévky.

John Norman vedle něj stále spal, dech mu hvízdal v tichém, nosovém chrápání.

Roland se pokusil zvednout ruku a strčit ji pod polštář. Ruka se nepohnula. Mohl zavrtět špičkami prstů, ale to bylo všechno. Počkal a zatím uklidňoval mysl, jak nejlépe mohl, sbíral trpělivost. Trpělivost nepřicházela snadno. Pořád myslel na to, co říkal Norman – že to přežití přežilo dvacet lidí... aspoň na začátku. Mizeli jeden po druhém, dokud jsem nezbyl jenom já a tamten. A teď ty.

To děvče tu nebylo. Jeho myšlenky hovořily mírným, lítostivým tónem, který patřil Alainovi, dávnému příteli, který už byl spoustu let po smrti. Neodvážila by se, když ji ostatní sledují. To se ti jenom zdálo. Ale Roland si říkal, že to možná bylo víc než sen.

Po nějaké době – pomalu se měnící zář nad hlavou ho přesvědčila, že uplynula asi hodina – zkusil Roland ruku znovu. Tentokrát ji dokázal vsunout pod polštář. Byl nadýchaný a měkký, pěkně zastrčený do širokého popruhu, který podpíral pistolníkovi krk. Nejdřív nic nenašel, ale když si jeho prsty pomalu našly cestu o kousek dál, dotkly se čehosi, co mu připadalo jeho tuhý svazek tenkých klacíků.

Strnul, sebral ještě trochu síly (s každým pohybem si připadal, jako by plaval v lepidle), a zastrčil ruku hlouběji. Vypadalo to na uschlou kytici. Kolem ní jako by byla omotaná stužka.

Roland se rozhlédl, aby se ujistil, že pokoj je stále prázdný a Norman spí, a potom vytáhl, co bylo pod polštářem. Šest křehkých stonků, vybledle zelených s hnědavými květními latami na vrcholku. Vydávaly podivné, kvasnicové aroma, které Rolandovi připomnělo ranní výpravy ve Velkém domě, kdy jako malé děcko chodil žebrat do kuchyně – tyto nájezdy podnikal obvykle s Cuthbertem. Stonky byly svázané širokou bílou hedvábnou stužkou a páchly jako spálená topinka. Pod stužkou byl smotek z nějaké látky. Látka byla hedvábná, jako snad všechno na tomto prokletém místě.

Roland ztěžka oddechoval, cítil na čele kapky potu. Byl však stále sám – dobře. Vzal klůcek a rozbalil ho. Na něm se skvěla zpráva psaná uhlem rozmazanými písmeny a očividně s námahou:

OCHUTNEJ KVĚTY. KAŽDOU HODINU. KDYŽ
MOC, KŘEČE NEBO SMRT.
ZÍTRA V NOCI. DŘÍV TO NEJDE.
DEJ POZOR!

Žádné vysvětlení, ale podle Rolanda nebylo ani potřeba. Neměl na vybranou; kdyby zde zůstal, zemřel by. Jim stačilo, když mu sundají medailónek, a sestra Mary byla určitě dost chytrá, aby přišla na to, jak to zařídit.

Ochutnal z jedné laty suché květy. Chut' nijak nepřipomínala topinku, pro kterou si chodili jako chlapi; hořce stahovala hrdlo a páčila v žaludku. Ani ne za minutu se mu dvojnásobně zrychlil tep. Svaly se mu probudily, ale nijak příjemně, jako když se člověk dobře vyspí; nejdřív se rozechvěly a pak ztvrdly, jako by se zauzlovaly. Ten pocit rychle pominul a srdeční tep se vrátil k normálu dřív, než se asi za hodinu pohnul a probudil Norman, ale Roland pochopil, proč ho Jennina zpráva upozornila, aby květy nepojídal častěji – byly hodně silné.

Zastrčil kytici zpátky pod polštář a pečlivě smetl pár zlomků, které upadly na prostěradlo. Potom hranou dlaně rozmazal bolestně nadržaná písmena na kousku hedvábí. Když skončil, nezůstalo na čtverečku látky nic, jen nesmyslné šmouhy. Čtvereček se také ocitl pod polštářem.

Když se Norman probudil, krátce si s pistolníkem popovídali o domově mladého skauta – byl to Delain, někdy žertem nazývaný Dračí pelech nebo Lhářské nebe. Všechny nádherné příběhy prý pocházejí z Delainu. Mladík Rolanda požádal, aby vzal jeho i bratrův medailónek domů rodičům, jestli Roland bude moci, a co nejlépe jim vysvětlil, co se stalo Jamesovi a Johnovi, synům Jesseho.

„Uděláš to sám,“ utěšoval ho Roland.

„Neudělám.“ Norman se pokusil zvednout ruku, snad aby se poškrábal na nose, ale nebyl schopen ani toho. Ruka se zvedla snad o šest palců, pak s bouchnutím padla na pelest. „Nemyslím si to. Je škoda, že jsme na sebe narazili zrovna takhle – líbíš se mi.“

„Ty mně taky, Johne Normane. Kéž bychom se potkali jinak.“

„Jo. Bez společnosti těch úžasných dam.“

Brzy poté opět upadl do spánku. Roland s ním už nikdy nemluvil. ... i když ho ještě slyšel. Ano. Roland ležel zavěšen nad lůžkem a předstíral, že spí, když John Norman vykřikl naposledy.

Sestra Michela vešla s večerní polévkou, zrovna když Roland překonával svalový třas a tlukot srdce, které vznikly následkem druhé ochutnávky hnědých květů. Michela se trochu starostlivě dívala na jeho zrudlou tvář, ale muselo jí stačit ujištění, že nemá horečku; nemohla se donutit, aby se ho sama dotkla a posoudila horkost kůže – medailónek ji zadržel.

K polévce dostal plněný bochánek. Chléb byl jako kůže a maso uvnitř tuhé, ale Roland ho stejně hladově zhltl. Michela ho pozorovala a spokojeně se usmívala, ruce založené na prsou, a chvílemi přikyvovala. Když dojedl polévku, opatrně si od něj vzala misku; dávala pozor, aby se jejich prsty nedotkly.

„Uzdravuješ se,“ poznamenala. „Brzy půjdeš svou cestou a nám zůstane jen vzpomínka, Jime.“

„Mluvíš pravdu?“ zeptal se klidně.

Jen se na něj podívala, jazykem se dotkla horního rtu, zasmála se a odešla. Roland zavřel oči a hlava mu klesla na polštář, cítil, jak se ho zmocňuje otupělost. Ty její zamyšlené oči... ten její vykukující jazyk. Viděl ženy, jak se stejným pohledem dívají na rožněná kuřata a skopové kýty a odhadují, kdy asi budou hotové.

Jeho tělo zoufale chtělo spát, ale Roland se udržel vzhůru asi tak hodinu, potom vytáhl zpod polštáře další květ. S čerstvou dávkou drogy v žilách mu to dalo nesmírnou práci a nebyl si jistý, jestli by to vůbec dokázal, kdyby předtím nevyprostil ze svazku jeden stonek a nepoložil ho zvlášť. Zítra v noci, stálo v Jennině vzkazu. Jestli to znamenalo útěk, byl to směšný nápad. Podle toho, jak se zrovna cítil, by mohl ležet v posteli až do konce věků.

Ochutnal květ. Do žil mu vproudila energie, sevřela mu svaly a popohnala srdce, ale přívál vitality zmizel skoro stejně rychle jak přišel, utlumila ho silnější dávka léku od sester. Mohl jen doufat... a spát.

Když se probudil, byla už docela tma a on zjistil, že může pohybovat pažemi a nohama v spletnosti úvazků téměř přirozeně. Vytáhl jeden květ zpod polštáře a opatrně ochutnal. Nechala mu jich tučet a první dva už skoro celé spotřeboval.

Pistolník zastrčil stonek pod polštář a pak se roztřásl jako mokrá pes v lijáku. Vzal jsem si moc, pomyslel si. Budu mít štěstí, jestli nedostanu křeče –

Srdce mu bouchalo jako porouchaný stroj. A potom, aby toho nebylo málo, zahlédl na konci uličky světlo svíček. A za chvíli uslyšel šustot šatů a šoupání sandálů.

Bohové, co teď? Uvidí, že se třesu, poznají to –

Roland sebral veškerou vůli a sebeovládání, zavřel oči a soustředil se na to, aby znehybnil škubání v údech. Kéž by ležel na lůžku a ne v těch proklatých popruzích, které se třásly samy od sebe při každém pohybu!

Sestřičky se sunuly blíž. Světlo svíček mu rudě kvetlo pod zavřenými víčky. Dnes v noci se nesmály, nešeptaly si. Teprve když se ocitly skoro až u něj, uvědomil si Roland, že mají mezi sebou cizince – tvora, který dýchal nosem mohutnými, chrchlavými hlty vzduchu smíšeného s hleny.

Pistolník ležel s očima zavřenými, větší záškuby a pohyby paží a nohou měl pod kontrolou, ale svaly stále byly křečovitě stažené a pulsovaly mu pod kůží. Pokud by se na něj někdo pořádně podíval, okamžitě by poznal, že mu něco je. Srdce mu uhánělo jako bičovaný kůň, určitě to musejí vidět – Ale ony se na něj nedívaly – aspoň zatím.

„Sundej mu to,“ poručila Mary. Mluvila zparchantělou verzí nízké řeči, které Roland sotva rozuměl. „Pak tomu druhému. Dělej, Ralfe.“

„Dáš whik-sky?“ zeptal se huhlavec s ještě těžším přízvukem než Mary. „Dáš ’bák?“

„Ano, ano, spoustu whisky a spoustu tabáku, ale až mu sundáš ty hnusné věci!“

Mluvila netrpělivě. Možná taky ustrašeně.

Roland opatrně otočil hlavu vlevo a nepatrně pootevřel oči.

Pět ze šesti sestřiček z Elurie se tísnilo u opačného konce lůžka spícího Johna Normana, z pozvednutých svící na něj padalo světlo. Svíčky osvětlovaly i jejich tváře, tváře, ze kterých by i nejsilnějšího muže postihla noční můra. Nyní, ve stoce noci, odložily pozlátka a byly z nich pouze věkovité mrtvoly v

širokých hábitech.

Sestra Mary měla v ruce jednu Rolandovu pistoli. Když to Roland uviděl, projel jím jasný záblesk nenávisti a slíbil si, že sestra Mary za svou troufalost zaplatí.

Tvor, který stál v nohách postele, vypadal ve srovnání se sestrami skoro normálně, i když byl podivný. Byl to jeden ze zelených lidí. Roland okamžitě Ralfa poznal. Bude trvat dlouho, než na Tvrd'áka zapomene.

Ralf pomalu obešel Normanovo lůžko na stranu, která byla blíž k Rolandovi, a na chvíli zastínil pistolníkovi výhled na sestry. Mutant však přešel až k Normanově hlavě, takže se babizny znovu objevily před Rolandovým přivřenými očima.

Normanův medailónek byl vidět – chlapec se možná probral natolik, aby ho vytáhl z košile, protože doufal, že ho tak lépe ochrání. Ralf ho sevřel do ruky, podobné rozměklému vosku. Sestřičky ve světle svíček dychtivě pozorovaly, jak zelený muž natáhl ruku ke konci řetízku... a pak ji znovu spustil. Tváře se jim protáhly zklamáním.

„Todle mě nezajímá,“ zachrochl Half. „Chci whik-sky! Chci 'bák!“

„Dostaneš je,“ slibovala sestra Mary. „Dost pro tebe i pro celý ten svůj odporný klan. Ale nejdřív mu musíš sundat tu děsnou věc! Jim oběma! Rozumíš? A nezahrávej si s námi!“

„Jinak co?“ zeptal se Ralf. Zasmál se. Byl to zdušený a klokotavý zvuk, smích muže umírajícího na nějakou zlou chorobu hrdla a plic, ale Rolandovi se pořád líbil víc než smích sestřiček. „Jinak co, ses–sro Mary, vypiješ mi krev? Z mé krve by bylo na fleku po vás a v noci byste svítily!“

Mary zvedla pistolníkův revolver a zamířila jím na Ralfa. „Sundej mu tu ohavnost, nebo zemřeš na místě ty.“

„A nejspíš ch–cípnu, hned co to pro vás udělám.“

Sestra Mary na to nic neřekla. Ostatní na Ralfa zahlížely černými očima.

Ralf sklonil hlavu, zřejmě přemýšlel. Roland měl podezření, že přítel Tvrd'ák může myslet. Sestra Mary se svou kohortou tomu možná nevěřily, ale Ralf musel být v kondici, aby přežil tak dlouho. Ale když sem šel, samozřejmě nevzal v úvahu Rolandovy pistole.

„Si–lák vám ty bouchačky neměl dávat,“ řekl nakonec. „Dal vám je a neřekl mi. Daly jste mu whik-sky? Daly jste mu 'bák?“

„Nebyl to nikdo z vašich,“ odpověděla sestra Mary. „Okamžitě sundáš to zlato klukovi z krku, nebo ti vpálím kulku do toho, co ti zbylo z mozku.“

„Tak dobře,“ kývl Ralf. „Jak ch–ceš, sai.“

Znovu natáhl ruku a vzal zlatý medailónek do rozměklé ruky. Udělal to pomalu; to, co následovalo, stalo se rychle. Prudce trhl rukou, roztrhl řetízek a odhodil zlato kamsi do tmy. Druhou rukou hmátl dolů, zabořil dlouhé a olámané nehty Johnu Normanovi do krku, a roztrhl ho.

Z hrdla nešťastného chlapce prudce vytryskl proud krve, ve světle svíček spíš černé než rudé, a mladík jedinkrát dušeně zachroptěl. Ženy vykřikly – nikoli však hrůzou. Vykřikly jako ženy na vrcholu vzrušení. Na zeleného muže zapomněly; na Rolanda zapomněly; na všechno zapomněly, kromě životodárné krve tryskající z krku Johna Normana.

Upustily svíce na zem. Mary stejně nedbale a bezstarostně upustila Rolandův revolver. Poslední, co pistolník uviděl, když Ralf unikal do stínů (whisky a tabák nechám na jindy, myslel si určitě mazaný Ralf; dnes v noci se radši budu starat o záchranu vlastního života), byly sestry nakloněné k tělu, aby zachytily z toho proudu co nejvíc dřív, než vyschne.

Roland ležel ve tmě, svaly se mu třásly, srdce bušilo a on poslouchal, jak se harpyje krmí na chlapci na vedlejším lůžku. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, ale nakonec skončily. Znovu zapálily svíce a s tlumeným hovorem odešly.

Když droga z polévky opět získala vrch nad drogou z květů, byl tomu Roland rád... protože poprvé od chvíle, kdy se tu ocitl, toužil po spánku. Ve snu stál u nafouklého těla v městské strouze a myslel na jeden řádek v knize označené jako SOUPIS ŠPATNOSTÍ A VYROVNÁNÍ. Jsou tu zelení lidé, stálo tam, a možná že se tam zelení lidé objevili, ale pak přišel ještě horší kmen. Sestřičky z Elurie, tak si říkaly. A za nějaký rok mohou být sestřičkami z Tejuas, nebo z Kambera nebo z jiné osady daleko na západě. Přišly se svými zvonky a brouky... odkud? Kdo to věděl? Záleželo na tom?

Na kalnou vodu v korytě padl vedle něj stín. Roland se pokusil otočit a podívat se na přichozího.

Nemohl; stál jako sloup. Potom ho za rameno popadla zelená ruka a prudce ho otočila. Byl to Ralf.

Tvrďák měl posunutý do týla; na krku mu visel medailónek Johna Normana, zrudlý krví.

„Búú!“ zařval Ralf a rty se mu roztáhly v bezzubém šklebu. Zvedl velký revolver s ohmatanými pažbami ze santalového dřeva. Natáhl kohoutek –

– a Roland se s trhnutím probudil, celý se třásl, kůži měl mokrou a ledově studenou. Pohlédl na lůžko vlevo. Bylo prázdné, prostěradlo vypnuté a úhledně zastrčené pod pelest, polštář spočíval ve sněhobílém povlaku. Po Johnu Normanovi nebylo ani stopy. Mohlo být prázdné už celé roky, to lůžko.

Roland tedy zůstal sám. Bohové pomozte mu, byl posledním pacientem sestřiček z Elurie, těch milých a trpělivých samaritánek. Poslední lidská, stále živá bytost na tomto děsivém místě, poslední bytost s teplou krví kolující v žilách.

Roland, zavěšený v popruzích, sevřel zlatý medailónek do pěsti a pohlédl přes uličku na dlouhou řadu prázdných lůžek. Po chvíli vytáhl zpod polštáře jednu květinu a ochutnal květ.

Když za čtvrt hodiny přišla Mary, vzal si pistolník misku, kterou mu přinesla, a projevoval slabost, kterou necítil. Tentokrát místo polévky ovesná kaše... nepochyboval však, že základní přísada je stále stejná.

„Dnes ráno vypadáš moc dobře, sai,“ pochválila ho velká sestra. Sama vypadala dobře – nebylo vidět žádné čerení, které prozrazovalo starého vampýra, který se v ní skrýval. Dobře povečeřela a to jídlo ji zpevnilo. Rolandovi se při tom pomyšlení obrátil žaludek. „Co nevidět budeš zase běhat po svých, to ti zaručuju.“

„Kecy,“ zahučel Roland mrzutě. „Kdybyste mě postavily na vlastní, v tu ránu mě budete sbírat ze země. Už jsem si začal říkat, jestli mi něco nedáváte do jídla.“

Vesele se tomu zasmála. „Ach, vy chlapi! Stále byste sváděli svou slabost na nějakou proradnou ženu! Jak se nás bojíš – ano, hluboko v tom svém chlapeckém srdci se nás bojíš!“

„Kde je můj bratr? Zdálo se mi v noci, že tu byl kolem něj nějaký rozruch, a teď vidím, že jeho postel je prázdná.“

Úsměv pohasl. Oči zablýskly. „Dostal horečku a záchvat. Odesly jsme ho do Domu rozjímání, který byl svého času víc než jen domovem pro nakažené.“

Do hrobu jste ho odnesly, pomyslel si Roland. Možná to je ten Dům rozjímání, ale o tom ty víš málo, sai, ať je to tak či onak.

„Vím, že nejsi tomu chlapci žádným bratrem,“ Mary ho pozorovala, jak jí. Roland už cítil, jak mu droga skrytá v kaši opět odčerpává sílu. „Bez ohledu na sigul vím, že to není žádný tvůj bratr. Proč lžeš? Je to hřích proti Bohu.“

„Proč tě taková věc napadla, sai?“ zeptal se Roland a byl zvědavý, jestli se zmíní o pistolích.

„Velká sestra ví, co ví. Proč se nesvěříš, Jimmy? Zpověď je dobrá pro duši, říká se.“

„Pošli mi Jennu, ať mi ubíhá čas, a třeba ti povím víc.“

Tvrďý úsměv úzkých rtů na tváři sestry Mary zmizel jako kresba křídou v lijáku. „Proč chceš mluvit s takovou?“

„Nejedná křivě. Na rozdíl od jiných.“

Rty se jí stáhly a odhalily přerostlé zuby. „Už ji neuvidíš, kamaráde. Rozčilil jsi ji, rozčilil, a to já nestřpím.“

Otočila se k odchodu. Roland jí podal prázdnou misku od kaše a snažil se při tom vypadat zesláble, doufal však, že to nepřehání (přetvářka byla vždycky jeho slabá stránka). „Tohle si nevezmeš?“

„Dej si ji na hlavu a nos ji místo noční čapky, pro mě za mě. Nebo si ji strč do zadku. Však ty promluvíš, než s tebou skončím, kamaráde – budeš mluvit, dokud ti neporučím, abys zmlkl, a pak budeš prosit, abys mohl mluvit dál!“

S tím prohlášením královsky odkráčela, rukama pozvedávala sukně zametající podlahu. Roland slyšel, že taková jako ona nemůžou chodit za denního světla, ale v tomto ohledu staré báje rozhodně lhaly. Zdálo se však, že jiná část bájí je skoro pravda: s Mary totiž držel krok rozmazaný, neurčitý stín, který jí běžel podle řady prázdných lůžek po pravé straně, ale Mary žádný opravdový stín nevrhala.

VI. Jenna. Sestra Coquina. Tamra, Michela,

Louise. Pes s křížem. Co se stalo v šalvěji.

Ten den patřil k nejdelším v Rolandově životě. Dřímá, ale jen lehce; květiny odváděly svou práci a Roland začal věřit, že možná, s Jenninou pomocí, by se mohl skutečně odtud dostat. A pak tu byla ještě ta záležitost s jeho pistolami – třeba by mu mohla pomoci i s nimi.

Přečkal pomalu ubíhající hodiny tím, že vzpomínal na staré časy – na Gilead a přátele, na soutěž v hádankách na trhu, kterou skoro vyhrál. Nakonec si husu odnesl někdo jiný, ale Roland měl také šanci, ano. Vzpomněl si na matku a otce; vzpomněl si na Ábela Vannaye, který se probelhal životem plným jemné dobroty, a na Eldreda Jonáše, který se probelhal životem plným zla... dokud ho Roland neseštelil ze sedla, jednoho pěkného pustého dne.

Vzpomněl si, jako vždy, na Susan.

Jestli mě miluješ, tak mě miluj, řekla... a tak ji miloval.

Tak ji miloval.

Takto mu ubíhal čas. Zhruba v hodinových odstupech vytahoval květiny zpod polštáře a ochutnával z nich. Svaly se mu už tak strašně netřáslly, když mu droga vstupovala do žil, ani srdce mu nebušilo tak prudce. Medicína v květech už nemusela bojovat s medicínou od sester tak urputně, pomyslel si Roland; květy vítězily.

Tlumeně jasný kotouč slunce se pohyboval po bílém hedvábném stropě pokoje, a šero, které se stále vznášelo kolem lůžek, nakonec začalo stoupat. Západní stěna dlouhého prostoru rozkvetla růžovými odstíny západu přecházejícími v oranžovou.

Byla to sestra Tamra, kdo mu ten večer přinesl večeři – polévku a další bochánek. Položila mu k ruce také pouštní lilii. Usmála se při tom. Tváře jí zářily. Všem jim dneska zářily tváře, jako pijavicím, které se nacucaly tak, že málem pukaly.

„Od tvé obdivovatelky, Jimmy,“ řekla. „Je na tebe tak milá! Ta lilie znamená ‘Nezapomeň na můj slib’.

Co ti slíbila, Jimmy, Johnův bratře?“

„Že mě znovu navštíví a že si popovídáme.“

Tamra se zasmála tak bohatýrsky, až se jí zvonečky lemující čelo rozcinkaly. Celá rozradostněná zatleskala. „To je ale zlatíčko! Ach ano!“ Sklopila usměvavý pohled k Rolandovi. „Je smutné, že se takový slib nedá dodržet. Už nikdy ji neuvidíš, krasavče.“ Vzala si misku. „Velká sestra tak rozhodla.“ Vstala, stále se usmívala. „Proč si nesundáš ten ohavný sigul?“

„Nechce se mi.“

„Tvůj bratr si ho sundal – podívej se!“ Ukázala rukou a Roland zahlédl zlatý medailónek; ležel kousek dál v uličce, kam dopadl, když ho Ralf odhodil.

Sestra Tamra se na něj podívala a nepřestávala se usmívat.

„Nakonec si řekl, že mu ta věc taky dělá zle, a zahodil ji. Měl bys to udělat také, pokud máš dost rozumu.“

Roland opakoval: „Nechce se mi.“

„Tak,“ usekla nakonec a nechala ho o samotě s prázdnými lůžky svítícími z houstnoucích stínů.

Roland zůstal vzhůru, přestože se ho zmocňovala stále větší ospalost, dokud žhavé barvy rozlité po západní stěně ošetřovny nevychladly na popel. Potom ochutnal další z květů a pocítil, jak se mu tělem rozlévá síla – skutečná síla, žádná rozjitřená, srdce bičující náhražka. Podíval se k místu, kde v hasnoucím světle svítil zahozený medailónek, a dal Johnu Normanovi tichý slib: vezme oba medailónky k Normanovým lidem, pokud ka dovolí, aby je na svých cestách potkal.

Poprvé za celý den se v duchu docela uvolnil, takže usnul. Když se probudil, byla už docela tma. Hmyzí doktoři zpívali neobyčejně pronikavě. Vytáhl zpod polštáře jeden květ a začal z něj ochutnávat, když tu promluvil jakýsi chladný hlas: „Takže velká sestra měla pravdu. Máš tajemství.“

Rolandovi se srdce v hrudi zastavilo. Rozhlédl se a uviděl sestru Coquinu, která právě vstávala. Když dřímá, vkradla se dovnitř a schovala se pod postelí napravo od něj, aby ho sledovala.

„Kde jsi to vzal?“ zeptala se. „Od –“

„Dostal to ode mě.“

Coquina se prudce otočila. Uličkou k nim kráčela Jenna. Hábit na sobě neměla. Stále měla čepec s čelenkou ze zvonků, ale jeho lem spočíval na ramenou prosté kostkované košile. Na nohou měla dřínky a odřené boty. V rukou cosi nesla. Byla příliš tma, než aby si byl Roland jist, ale napadlo ho –

„Ty,“ zašeptala sestra Coquina s nezměrnou nenávistí. „Až to řeknu velké sestře –“

„Nikomu nic neřekneš,“ ozval se Roland.

Kdyby si byl únik z popruhů, které ho obepínaly, naplánoval, určitě by to nedopadlo dobře, ale pistolník si jako vždy vedl nejlépe, když přemýšlel až v poslední chvíli. V mžiku měl paže volné; stejně tak levou nohu. Ale pravá se mu v kotníku zachytila a zkroutila se, takže zůstal viset s rameny na lůžku a nohou ve vzduchu.

Coquina se k němu otočila a zasyčela jako kočka. Stažené rty ukázaly zuby ostré jako jehla. Vrhla se k němu, prsty roztažené. Nehty na konci prstů vypadaly ostré a špičaté.

Roland chytil medailónek a nastavil ho před ni. Uskočila, i když nepřestávala syčet, a prudce se obrátila k sestře Jenně, až jí sukně zavlála. „Oddělám tě, ty běhno nenechává!“ vykřikla hlubokým, chraptivým hlasem.

Roland se snažil vyprostit nohu, ale nešlo to. Pevně uvízla, ten zatracený popruh se mu omotal kolem kotníku jako smyčka.

Jenna zvedla ruce a Roland uviděl, že měl pravdu: přinesla revolvery, zastrčené v pouzdrech zavěšených na dvou starých nábojových pásech, které vynesl z Gileadu po posledním požáru.

„Zastřel ji, Jenno! Zastřel ji!“

Jenomže Jenna, i když držela pistole v pouzdrech nahoře, jen potřásla hlavou, stejně jako toho dne, kdy ji Roland přesvědčil, aby si stáhla čepec, aby spatřil její vlasy. Zvonky zazvonily tak pronikavě, až se pistolníkovi zdálo, že se mu zabodly do hlavy jako kopí.

Tmavé zvonky. Sigul jejich ka-tet. Co to –

Zpěv hmyzích doktorů se proměnil v pronikavé, suché drnčení, přízračné jako zvuk zvonků, které nosila Jenna. V jejich zpěvu najednou nebylo nic milého. Ruce sestry Coquiny, sápadící se po Jennině hrdle, zakolísaly; Jenna se však téměř nepohnula, ani nezamrkala.

„Ne,“ zašeptala Coquina. „To nemůžeš!“

„Už jsem to udělala,“ a Roland spatřil brouky. Tehdy z vousatcových nohou viděl sestupovat pluk. Teď uviděl přicházet ze stínů armádu všech armád; kdyby to byli muži a nikoli hmyz, bylo by jich možná víc než všech mužů, kteří kdy nosili zbraň za celou dlouhou a krvavou historii Středosvěta.

Jenomže to nebyl pohled na brouky postupující uličkou, co si Roland navždy zapamatuje, ani ho nebude strašit ve snech víc než rok; byl to pohled na to, jak brouci zaplavovali lůžka. Ta černala, vždy po dvou na každé straně uličky, jako páry obdélníkových světél, která někdo zhasl.

Coquina chraptivě vykřikla a sama potřásla hlavou, aby zazvonila vlastními zvonky. Jejich zvuk však byl nevýrazný a tichý ve srovnání s pronikavým cinkotem Tmavých zvonků.

A brouci stále pochodovali, podlaha jimi tmavla, lůžka černala.

Jenna se prosmýkla kolem ječící Coquiny, hodila pistole vedle Rolanda, potom jediným prudkým šklubnutím rozpletla zamotaný popruh. Rolandova noha byla volná.

„Pojď. Zavolala jsem je, ale uklidnit je nejde jen tak.“

Křik sestry Coquiny už nebyl plný strachu, ale bolesti. Brouci ji už našli.

„Nedívej se,“ Jenna pomáhala Rolandovi na nohy. Napadlo ho, že v životě nebyl tak rád, že na nich zase stojí. „Pojď. Musíme si pospíšet – zburcuje ostatní. Položila jsem tvoje boty a šaty u cestičky, která vede odtud – přinesla jsem, co jsem mohla. Jak je ti? Jsi silný?“

„Díky tobě.“ Jak dlouho silný zůstane, Roland netušil... ale v této chvíli to nebyla otázka, na které by záleželo. Viděl, jak Jenna popadla dva květy – jak se zmítal, aby se vyprostil z popruhů, rozházel je po celé horní půlce postele – a pak už utíkali uličkou, dál od brouků a sestry Coquiny, jejíž křik už utíchal. Roland si připjal pistole a utáhl pásy, aniž zvolnil krok.

Minuli sotva tři lůžka, když našli otvor ve stanu... a byl to stan, jak viděl, žádný rozlehlý pavilón.

Hedvábné stěny a strop byly jen z roztrhaného plátna, tak tenkého, že jím dovnitř proudilo světlo třičtvrtinového Libajícího měsíce. A lůžka vůbec nebyla lůžka, ale jen dvě řady rozdrbaných pryčů.

Otočil se a na podlaze, kde předtím stála sestra Coquina, uviděl černou, hemživou hromadu. Při pohledu na ni Rolandem projelo ošklivé pomyšlení.

„Zapomněl jsem na medailónek Johna Normana!“ Pronikavá lítost – skoro žal – jím zavanula jako vítr.

Jenna sáhla do kapsy džínů a vytáhla medailónek. Zatřpytil se ve světle měsíce.

„Zvedla jsem ho z podlahy.“

Nevěděl, z čeho má větší radost – jestli z pohledu na medailónek nebo z toho, že ho Jenna drží v ruce. Znamenalo to, že není jako ostatní.

Potom, jako by chtěla to pomyšlení zahnat dřív, než se v něm usadí příliš pevně, řekla: „Vezmi si ho, Rolande – už ho neudržím.“ A když si ho bral, spatřil na jejích prstech nepochybné známky popálenin. Vzal ji za ruku a každou spáleninu políbil.

„Díky-sai,“ a on viděl, že pláče. „Díky, drahý. Je tak nádherné, když mě někdo líbá, stojí to za všechnu bolest. A teď...“

Roland viděl, že očima zabloudila stranou, a sledoval její pohled. Po kamenité stezce houpavě klesala světla. Vedle stezky uviděl stavení, kde bydlely sestřičky – nebyl to žádný klášter, ale pobořená hacienda, která vypadala tisíc let stará. Světla patřila třem svíčkám; když se přiblížila, uviděl Roland, že přicházejí jenom tři sestry. Mary mezi nimi nebyla.

Tasil pistole.

„Óóó, je pistolníkem, tím je ten muž!“ Louise.

„Strašlivý muž!“ Michela.

„A našel svou lásku stejně jako bouchačky!“ Tamra.

„Svou děvku poběhlou!“ Louise.

Zlostně se zasmály. Nebály se... aspoň ne jeho zbraní.

„Dej je pryč,“ vyzvala ho Jenna, a když se na něj podívala, viděla, že už to udělal.

Ostatní zatím přišly blíž.

„Óóó, ona pláče!“ Tamra.

„Zahodila hábit, to udělala!“ Michela. „Možná, že pláče pro porušené sliby!“

„Proč ty slzy, krasavice?“ Louise.

„Protože mi políbil prsty tam, kde jsem se spálila,“ řekla Jenna. „Ještě nikdo mě nikdy nepolíbil.“

Rozplakalo mě to.“

„Óóó!“

„Náád–hera!“

„Příště do ní strčí tu svou věc! Ještě větší náád–hera!“

Jenna snášela jejich posměšky beze stopy rozčilení. Když skončily, řekla: „Jdu s ním. Uhněte.“

Zůstaly na ni civět, předstíraný smích jim tím šokem odumřel na rtech.

„Ne!“ zašeptala Louise. „Zešílela jsi? Víš přece, co se stane!“

„Nevím, a vy taky ne. Kromě toho mě to nezajímá.“ Napůl se otočila a ukázala rukou ke vchodu do prastarého nemocničního stanu. V měsíčním světle vypadal vybledlý, olivově šedivý, se starým červeným křížem na střeše. Rolanda napadlo, v kolika městech byly sestřičky s tím stanem, který byl zvenčí tak malý a obyčejný, a tak obrovitý a nádherně prosvětlený zevnitř. V kolika městech a během kolika let? Teď se ve vchodu stanu jako černý, lesklý jazyk tísnil brouci. Přestali zpívat. Jejich mlčení bylo hrozné.

„Ustupte, jinak je na vás pošlu.“

„To bys nikdy neudělala!“ vykřikla sestra Michela hlubokým, zděšeným hlasem.

„Udělala. Už jsem je poslala na sestru Coquinu. Stala se teď součástí jejich medicíny.“

Zděšeně vydechly, jako studený vítr vanoucí uschlými stromy. Ale nebály se jenom o svou převzácnou kůži. To, co Jenna udělala, bylo očividně naprosto mimo jejich chápání.

„Pak jsi zatracená,“ řekla sestra Tamra.

„Zrovna takové budou mluvit o zatracení! Uhněte.“

Poslechly. Roland prošel kolem nich a ony se od něj odtahovaly... ale od ní se odtahovaly víc.

„Zatracená?“ zeptal se, když prošli kolem haciendy a došli ke stezce za ní. Líbající měsíc zářil nad svahem plným kamení. V jeho světle Roland viděl malý černý otvor, který zel ve svahu.

Uhodl, že to bude jeskyně, které sestry říkaly Dům rozjímání. „Jak to myslely, zatracená?“

„Nevšímej si toho. Musíme si dělat starosti jenom se sestrou Mary. Nelíbí se mi, že jsme ji neviděli.“

Chtěla vykročit rychleji, ale on ji chytil za paži a obrátil ji k sobě. Stále slyšel zpěv brouků, ale už jen slabě; místo, kde pobývaly sestřičky, nechávali za sebou. Také Elurii, pokud mu kompas v hlavě stále pracoval; myslel si, že městečko leží opačným směrem. Slupka městečka, opravil se.

„Pověz mi, co tím myslely.“

„Třeba nic. Neptej se mě, Rolande – k čemu to je? Je dokonáno, most je spálený. Nemůžu se vrátit. A nevrátila bych se, i kdybych mohla.“ Dívala se k zemi, kousala se do rtu, a když znovu vzhledla, uviděl Roland, že se jí po tvářích koulejí čerstvé slzy. „Večeřela jsem s nimi. Byly doby, kdy jsem si nemohla pomoci, stejně jako ty sis nemohl pomoci a musel jsi jít tu jejich zkaženou polévku, i když jsi věděl, co v ní je.“

Roland si vzpomněl, jak John Norman řekl: Mužský musí jít... a ženská také. Přikývl.

„Už tou cestou dál nepůjdu. Jestli mě čeká zatracení, ať je to moje volba, ne jejich. Moje matka to myslela dobře, když mě k nim zase přivedla, ale spletla se.“ Stydlivě a ustrašeně se na něj podívala... ale pohlédla mu do očí. „Půjdu po tvém boku tvou cestou, Rolande z Gileadu. Tak dlouho, jak budu moci, nebo tak dlouho, dokud mě necháš.“

„Jsi vítána na svém dílu cesty,“ řekl. „A tvoje –

společnost je mi požehnáním, byl by dořekl, ale než to stačil, ozval se ze změní stínů před nimi nějaký hlas, z místa, kde stezka konečně vyšplhala z kamenitého, neplodného údolí, ve kterém sestřičky spřádaly svá kouzla.

„Je smutnou povinností bránit v tak krásném útěku, ale zabránit mu musím.“

Ze stínů vyšla sestra Mary. Jemný bílý hábit s jasně červenou růží se proměnil v to, čím ve skutečnosti byl: v rubáš mrtvol. Potřísněnými záhyby stínil vrásčité, povislý obličej, z něhož svítily černé oči.

Vypadaly jako shnilé datle. Pod nimi se v úsměvu odhalovaly čtyři dlouhé blýskavé řezáky.

Na vypjaté kůži čela sestry Mary zacinkaly zvonky... nebyly to však Tmavé zvonky, pomyslel si Roland. To byl ten rozdíl.

„Nepřibližuj se,“ varovala ji Jenna. „Nebo na tebe zavolám ken tem.“

„Nezavoláš,“ odsekla sestra Mary a přikročila blíž. „Nevzdalují se tolik od ostatních. Potřásej hlavou a zvoň na ty zatracené zvonky, dokud jim srdíčka nevypadnou, a stejně nepřijdou.“

Jenna to udělala a zuřivě vrtěla hlavou sem a tam. Tmavé zvonky pronikavě zvonily, ale postrádaly ten zvláštní, jakýsi psychický tón, který pronikal Rolandovi hlavou jako kopí. A hmyzí doktoři – ti, které velká sestra nazvala ken tem – nepřišli.

Úsměv na tváři Mary se ještě rozšířil (Roland měl podezření, že ani Mary neměla do poslední chvíle jistotu, jestli doopravdy nepřijdou), a mrtvola-žena přistupovala blíž, jako by se vznášela nad zemí.

Zalétla pohledem k němu. „A ty to odlož,“ poručila.

Roland si shlédl na ruce a viděl, že svírá jednu pistoli. Nevzpomínal si, že by tasil.

„Pokud není požehnána nebo jsi ji nenamočil do nějaké svaté tekutiny – krve, vody, semene – nemůže ublížit takovým, jako jsem já, pistolníku. Protože je ve mně víc stínu než podstaty... přesto se vyrovnám takovým, jako jsi ty, když na to přijde.“

Myslela si, že se stejně pokusí na ni vystřelit; viděl jí to na očích. Ty bouchačky jsou všechno, co máš, říkal její pohled. Bez nich bys klidně mohl být zase zpátky ve stanu, který jsme kolem tebe upředly ze snů, lapený v našich popruzích, a vyčkával bys na naše potěšení.

Místo aby vystřelil, spustil revolver zase do pouzdra a vrhl se na ni s rukama napřaženýma. Sestra Mary vyrazila překvapený výkřik, netrval však dlouho; Rolandovy prsty jí sevřely hrdlo a zdusily ten zvuk dřív, než mohl pořádně zaznít.

Maso jejího těla mu připadalo na omak nechutné – připadalo mu, že je nejen živé, ale že se mu pod rukama mění, jako by se snažilo od něj odplazit. Že se pohybuje jako tekutina, že odtéká, a ten pocit byl nepopsatelně hrozný. Přesto stiskl ještě křečovitěji, odhodlaný vymáčknout z ní život.

Pak se modře zablesklo (později ho napadlo, že se nezablesklo ve vzduchu, ale že se zablesklo v něm, že mu hlavou projel jediný blesk, když sestra Mary rozpoutala krátkou, ale mocnou duševní bouři), a ruce mu z jejího krku odlétly. Na okamžik jeho omámené oči viděly v šedém mase veliké vlhké otisky – otisky ve tvaru dlaní. Potom odlétl, zády dopadl na kamení a sklouzl, hlavou udeřil o vyčnívající skalisko tak tvrdě, až se mu před očima zablesklo podruhé, trochu slaběji.

„Ne, můj krasavče,“ zašklebila se na něj a zasmála se těma svýma strašlivě prázdnýma očima. „Takové jako já se nedají uškrtit, a za tu tvou drzost si tě vezmu pomalu – na stovce místeček si tě lehce naříznu, abych obcerstvila svou žízeň. Ale nejdřív si vezmu tady tu nevěrnou holku... a výměnou jí seberu ty

zatracené zvonky.“

„Jen pojď a zkus si to!“ vykřikla Jenna roztřeseně a zavrtěla hlavou. Tmavé zvonky posměšně, vyzývavě cinkaly.

Rozšklebený úsměv na Maryině tváři pohasl. „Ach, však přijdu,“ vydechla. Ústa se široce rozevřela. V měsíčním světle jí tesáky zasvítily v dásních jako kostěné jehly trčící z rudého polštáře. „Přijdu a –“

Shora se ozvalo zavrčení. Sítilo a pak se změnilo v hluboký štěkot. Mary se otočila a těsně předtím, než se původce vrčení odrazil od skaliska, na kterém stál, všiml si Roland zděšeného úžasu na tváři velké sestry.

Tvor se na ni vrhl. Proti hvězdám se rýsoval jen jako temný stín s nataženými tlapami, takže vypadal jako přízračný netopýr, ale ještě než na tu ženu dopadl, udeřil ji do hrudi nad pozvednutými pažemi, a než jí zabořil tesáky do hrdla, poznal Roland s jistotou, co je ten tvor zač.

Když stín přešel sestru Mary na záda, jen drmolivě vykřikla a ten výkřik projel Rolandovi hlavou jako zvonění Tmavých zvonků. Udýchaně vstal.

Nežřetelný stín sestru trhal, předními tlapami se opíral o zem po stranách její hlavy, zadními tlapami se opíral o rubáš nad hrudníkem, kde bývala růže.

Roland chytil Jennu, která hleděla na padlou sestru strnule a jako uhranutá.

„Pojď!“ zakřičel. „Než ho napadne, že si kousne i do tebe!“

Pes si jich vůbec nevšímal, když Roland Jennu odváděl. Skoro už utrl sestře Mary hlavu.

Vypadalo to, že se tkáň jejího těla jaksi mění – nejspíš se rozkládala – ale ať už se dělo, co chtělo, Roland to nechtěl vidět. Nechtěl ani, aby to viděla Jenna.

Napůl vyšli, napůl vyběhli na hřeben kopce, a když se tam dostali, zastavili se, aby se v měsíčním světle nadechli, hlavy skloněné, ruce propletené, a oba prudce lapali po dechu.

Vrčení a štěkot pod nimi utichaly, ale pořád byly ještě slabě slyšet, když sestra Jenna zvedla hlavu a zeptala se ho: „Co to bylo? Ty to víš – viděla jsem ti to na tváři. A jak na ni mohl zaútočit? Všechny máme moc nad zvířaty, ale ona jí má – měla – nejvíc.“

„Nad tímhle ne.“ Roland se přistihl, že vzpomíná na nešťastného chlapce na vedlejším lůžku. Norman nevěděl, proč medailónky udržují sestry v bezpečné vzdálenosti – jestli to bylo zlatem nebo Bohem. Ted' už Roland znal odpověď. „Byl to jeden pes. Obyčejný městský pes. Viděl jsem ho na náměstí, než mě zelení lidé omráčili a odnesli k sestrám. Ostatní zvířata, která mohla utéct, nejspíš utekla, ale tenhle ne. Neměl se čeho bát od sestřiček z Elurie a nějakým způsobem to věděl. Nese na hrudi znamení člověka Ježíše. Z černé srsti na bílém podkladě. Nejspíš se tak prostě narodil. Každopádně na to Mary doplatila. Věděl jsem, že se ten pes potlouká poblíž. Slyšel jsem ho dvakrát nebo třikrát štěkat.“

„Proč?“ zašeptala Jenna. „Proč přišel? Proč zůstal? A proč se tak na ni vrhl?“

Roland z Gileadu odpověděl stejně jako pokaždé, když uslyšel takovou zbytečnou, matoucí otázku: „Ka. Pojď. Musíme se odtud dostat co nejdál, než se za svítání schováme.“

Co nejdál nakonec znamenalo nejvýš osm mil. ... a nejspíš mnohem méně, pomyslel si Roland, když oba klesli do trsů sladce voňavé šalvěje pod převislou skálou. Možná jen pět mil. Zdrželi se kvůli němu; přesněji kvůli zbytkům jedu v polévce. Když mu bylo jasné, že už dál nedojde bez pomoci, požádal ji o jeden květ. Odmítla s tím, že droga v kombinaci s nezvyklou námahou by mu mohla roztrhnout srdce.

„Kromě toho,“ řekla, když se zády opírali o stěnu prohlubinky, „nebudou nás sledovat. Ty, co zbyly – Michela, Louise, Tamra – budou balit, aby se odstěhovaly. Vědí, kdy odejít, když přijde čas; proto sestřičky přežily tak dlouho. Proto jsme přežily tak dlouho. V jistých ohledech jsme silné, ale v mnoha dalších zase slabé. Sestra Mary na to zapomněla. Myslím, že doplatila nejen na toho psa s křížem, ale taky na svou zpujnost.“

Schovala u vrcholku kopce nejen jeho boty a šaty, ale také menší ze dvou batohů. Když se snažila omlouvat za to, že mu nepřinesla také pokrývku a větší tlumok (prý se snažila, ale byly prostě moc těžké), utišil ji Roland jednoduše tím, že jí položil prst na rty. Považoval za zázrak, že má zpátky tolik věcí. A kromě toho (sice to neřekl, ale ona to stejně asi vytušila), doopravdy mu záleželo jen na pistolích. Pistolích jeho otce, které patřily zase jeho otci, a tak dál až do dnů Artura Elda, kdy sny a draci ještě kráčeli po zemi.

„Nestane se ti něco?“ zeptal se jí, když se uložili. Měsíc zapadl, ale do svítání zbývaly nejméně tři hodiny.

Obklopovala je sladká vůně šalvěje. Fialová vůně, napadlo ho tehdy... a bude si to myslet navždy. Cítil už, že ta vůně pod ním vytváří jakýsi kouzelný koberec, který ho brzy odnese vstříc spánku. Napadlo ho, že v životě nebyl tak unavený.

„Rolande, to nevím.“ Ale už tehdy věděla, jak si Roland domyslel. Matka ji kdysi přinesla zpátky; žádná matka by ji nevodila zpět. A ona jedla s ostatními, přijala svátost sestřiček. Ka bylo kolo; byla to také síť, ze které ještě nikdo neunikl.

V té chvíli však byl příliš unaven, než aby myslel na takové věci... a k čemu by to přemýšlení bylo? Jak Jenna řekla, most byl spálen. I kdyby se chtěli vrátit do údolí, podle Rolanda by tam našli jen jeskyni, kterou sestřičky nazvaly Domem rozjímání. Sestřičky, které přežily, sbalily svůj stan zlých snů a odtáhly, pozdním nočním větříkem se nesl jen cinkot zvonků a zpěv brouků.

Podíval se na ni, zvedl ruku (připadala mu těžká) a dotkl se kadeře, která jí opět ležela na čele.

Jenna se rozpačitě zasmála. „Ta mi věčně utíká. Je vzpurná, jako její panička.“

Zvedla ruku, aby vlasy zastrčila, ale Roland ji včas chytil za prsty. „Je krásná,“ řekl. „Černá jako noc a věčně krásná.“

Posadil se – dalo mu to značnou námahu; únava se mu opírala o tělo jako měkké ruce. Políbil tu kadeř. Jenna zavřela oči a vzdychla. Cítil, jak se mu pod rty chvěje. Plet' na čele měla velmi chladnou; tmavá neposlušná kadeř byla jako hedvábí.

„Stáhni si čepec, jak jsi to udělala předtím,“ požádal ji.

Beze slova to udělala. Chvíli se na ni jen díval. Jenna na něj vážně pohlížela, neodvracela zrak. Prohrábl jí rukama vlasy, cítil jejich hebkou tíhu (jsou jako déšť, pomyslel si, těžký déšť), pak ji vzal za ramena a políbil ji na tváře. Na okamžik se odtáhl.

„Políbil bys mě, jako muž líbá ženu, Rolande? Na ústa?“

„Ano.“

A políbil ji na rty, jak si to představoval, když ještě ležel lapený v hedvábném nemocničním stanu.

Oplácela mu polibek sladce a neohrabaně jako ten, kdo ještě nikdy nelíbal, snad jen ve snu. Roland pomyslel v té chvíli na milování – bylo to už dávno a dávno, a ona byla krásná – ale místo toho usnul, stále ji líbaje.

Zdálo se mu o psu s křížem, který utíká přes velkou otevřenou planinu a štěká. Sel za ním, chtěl zjistit, proč je pes tak rozčilený, a brzo na to přišel. Na opačném okraji planiny stála Temná věž, kamenný dřík se černě rýsoval proti lhostejnému oranžovému míči zapadajícího slunce, zlověstná okna spirálovitě stoupala do výše. Pes se zastavil na dohled od ní a začal výt.

Zvonky – podivně pronikavé a strašlivé jako zkáza – začaly zvonit. Tmavé zvonky, věděl to, ale jejich tón byl jasný jako stříbro. Při jejich zvuku tmavá okna Věže zasvítily smrtelně rudým světlem – červení otrávených růží. Nocí zazněl výkřik nesnesitelné bolesti.

Sen v okamžiku odplynul, ale výkřik zůstal, jen zeslábl do sténání. Byl skutečný – skutečný jako Věž, zamyšleně se tyčící na svém místě na samotném konci Konečného světa. Roland se vrátil do jasu svítání a měkké fialové vůně pouštní šalvěje. Tasil obě pistole a byl na nohou dřív, než si plně uvědomil, že je vzhůru.

Jenna byla pryč. Vedle jeho tlumoku ležely její boty. Kousek od nich ležely džíny, schlíplé jako svlečená hadí kůže. Nad nimi košile. Stále byla, jak si Roland užasle povšiml, zastrčená do kalhot. Vedle nich ležel prázdný čepec, lemovaný zvonky; válel se na prašné zemi. Okamžik si myslel, že zvonky zvoní, protože si ten zvuk nejprve spletl.

Nebyly to zvonky, ale brouci. Hmyzí doktoři. Zpívali v šalvěji, zpívali trochu jako cvrčci, ale mnohem sladčeji,

„Jenno?“

Žádná odpověď... pokud neodpovídali ti brouci. Protože jejich zpěv najednou umlkl.

„Jenno?“

Nic.

Jenom vítr a šalvějová vůně.

Aniž by přemýšlel, co dělá (stejně jako předstírání ani důkladné uvažování nebylo jeho silnou stránkou), sklonil se, zvedl čepec a zatřásl jím. Tmavé zvonky zazvonily.

Okamžik se nic nedělo. Potom se z šalvěje vyhrnulý tisíce malých tmavých tvorečků a shlukly se na rozpukané zemi. Roland si vzpomněl na ten pluk, který pochodoval po vousatcově lůžku, a o krok couvl. Potom se zastavil. Protože viděl, že i brouci se zastavili.

Věřil, že porozuměl. Porozuměl trochu díky vzpomínce na to, jak cítil v rukou maso sestry Mary... jak mu připadalo, že se mění, že není jediné, ale je spoustou jiných věcí. Porozuměl taky díky tomu, co řekla Jenna: Večeřela jsem s nimi. Takové jako ony asi nikdy neumírají... ale mohou se proměňovat.

Brouci se zahemžili, temné mračno zaplavilo bílou, prašnou zem.

Roland znovu zatřásl zvonky.

Projel jimi třas jako jemná vlnka, a pak se začali přeskupovat do tvaru. Zaváhali, jako by neměli jistotu, jak pokračovat, přeskupili se, znovu začali. Nakonec na bílém písku mezi pohupujícími se stonky fialové šalvěje vytvořili jedno velké písmeno: písmeno C.

Jenomže to nebylo doopravdy písmeno, jak pistolník viděl; byla to kadeř.

Začali zpívat a Rolandovi to znělo, jako by zpívali jeho jméno.

Zvonky mu vypadly z ochablé ruky a když dopadly na zem a tam zacinkaly, zástupy brouků se roztrhly a rozběhly se všemi směry. Pomyslel na to, že je přivolá – snad by to dokázal, kdyby zazvonil – ale k čemu? Proč?

Neptej se mě, Rolande. Je dokonáno, most je spálený.

Přesto k němu ještě jednou, naposledy přišla, vložila svou vůli do tisíců různých částíček, které ztratí schopnost myslet, když celek ztratí soudržnost... a přesto nějak myslela, dost na to, aby vytvořila tu kadeř. Kolik úsilí ji to asi stálo?

Brouci se rozlézali dál a dál, někteří zmizeli v šalvěji, jiní šplhali po stěně skalního převisu a proudili do štěrbin, kde snad přečkají výheň dne.

Byli pryč. Ona byla pryč.

Roland se posadil na zem a zakryl si rukama tvář. Myslel si, že se snad rozpláče, ale časem to nutkání přešlo; když znovu zvedl hlavu, oči měl suché jako poušť, ke které nakonec přijde, stále ve stopách Waltera, muže v černém.

Jestli mě čeká zatracení, řekla, pak ať je to má volba, ne jejich.

On sám něco o zatracení věděl... a tušil, že tato lekce, rozhodně neukončená, je teprve začátek.

Přinesla mu tlumok, ve kterém byl i tabák. Ubalil si cigaretu a vykouřil ji, vsedě a nahrbený nad koleno.

Vykouřil ji až na žhavý oharek a celou dobu se díval na její prázdné šaty, vzpomínal na upřený pohled jejích tmavých očí. Vzpomínal na spáleniny na prstech, které jí způsobil řetízek medailónku. Přesto ho sebrala, protože věděla, že on ho bude chtít; postavila se bolesti, a Roland teď měl kolem krku pověšené oba.

Když slunce vyšlo úplně, vyrazil pistolník na západ. Nakonec si najde jiného koně nebo mezka, ale prozatím se spokojil s tím, že jde po svých. Celý den ho pronásledoval zvonivý, zpěvavý zvuk v uších, zvuk zvonků. Několikrát se zastavil a rozhlédl se, přesvědčený, že uvidí po zemi plynout tmavý pohyblivý stín, který ho dohání, stejně jako nás dohánějí stíny našich nejlepších a nejhorších vzpomínek, ale žádný stín tam nikdy nebyl. Byl sám v nízké pahorkatině západně od Elurie.

Docela sám.